

Genesis – Deuteronomium

BIBLICKÝ KOMENTÁŘ ASD sv. 1.

Ellen G. Whiteová

Obsah

Genesis 1.....	4	Exodus 19.....	26
Genesis 2.....	4	Exodus 20.....	26
Genesis 3.....	5	Exodus 21.....	29
Genesis 4.....	8	Exodus 23.....	29
Genesis 5.....	9	Exodus 24.....	29
Genesis 6.....	10	Exodus 25.....	30
Genesis 7.....	13	Exodus 26.....	30
Genesis 8.....	13	Exodus 27.....	30
Genesis 9.....	13	Exodus 31.....	30
Genesis 11.....	14	Exodus 32.....	32
Genesis 12.....	14	Exodus 34.....	32
Genesis 13.....	14	Leviticus 1.....	33
Genesis 14.....	15	Leviticus 5.....	33
Genesis 15.....	15	Leviticus 8.....	33
Genesis 18.....	16	Leviticus 10.....	33
Genesis 19.....	16	Leviticus 14.....	34
Genesis 22.....	16	Leviticus 16.....	34
Genesis 25.....	17	Leviticus 17.....	34
Genesis 28.....	17	Leviticus 25.....	34
Genesis 31.....	18	Numeri 11.....	35
Genesis 32.....	18	Numeri 12.....	35
Genesis 35.....	18	Numeri 13.....	36
Genesis 37.....	18	Numeri 14.....	36
Genesis 39.....	19	Numeri 15.....	36
Genesis 41.....	20	Numeri 16.....	37
Genesis 42.....	20	Numeri 17.....	38
Genesis 45.....	20	Numeri 20.....	38
Genesis 49.....	20	Numeri 21.....	38
Exodus 1.....	21	Numeri 22.....	39
Exodus 2.....	21	Numeri 24.....	39
Exodus 3.....	21	Numeri 25.....	39
Exodus 4.....	22	Numeri 26.....	40
Exodus 7.....	23	Numeri 29.....	40
Exodus 8.....	23	Deuteronomium 1.....	40
Exodus 9.....	23	Deuteronomium 4.....	40
Exodus 11.....	23	Deuteronomium 6.....	41
Exodus 12.....	24	Deuteronomium 9.....	41
Exodus 14.....	24	Deuteronomium 15.....	41
Exodus 15.....	24	Deuteronomium 18.....	42
Exodus 16.....	25	Deuteronomium 23.....	42
Exodus 17.....	25	Deuteronomium 26.....	43
Exodus 18.....	26	Deuteronomium 30.....	43

(PO ÚPRAVÁCH BEZ KONTROLY)

Název anglického originálu: *SDA Bible Commentary, Vol.1 (1953) – IBC*

Genesis 1.

1-3. (Ž 33,6-9). Zdroj prostředků – Pán Bůh „*řekl*“ a jeho slovo stvořilo díla ve světě přírody. Boží stvoření je bohatstvím prostředků, připravených pro něho, aby je v každém okamžiku mohl použít podle svého zalíbení. – Letter 131, 1897 IBC 1081.1

26. (Ef 3,15). Větší rodina – Nekonečná láska – ó, jak je velká! Bůh stvořil náš svět, aby rozšířil nebe. Bůh touží po větší rodině stvořených inteligentních bytostí. – Manuscript 78, 1901 IBC 1081.2

27. Člověk novým a odlišným druhem – Celé nebe z hlubokým a radostným zájmem sledovalo stvoření světa a člověka. Lidské bytosti byly novým a odlišným druhem, jež byly stvořeny „*k obrazu Božímu*“, a úmyslem Stvořitele bylo, aby zalidnily zemi. – RH Feb. 11, 1902 IBC 1081.3

29. (Ž 104,13). Ovoce v našich rukou – Hospodin dal svůj život stromům a vinným keřům svého stvoření. Jeho slovo může dát nebo zadržet vzrůst ovoce země. Jestliže lidé otevrou své mysle k poznání vztahu, jaký je mezi přírodou a Bohem přírody, tehdy zazní věrné uznání Stvořitelovy moci. Bez života Božího by zanikla celá příroda. Stvořená díla jsou na něm zcela závislá, neboť on propůjčuje své životodárné vlastnosti všem přírodním výtvorům. Stromy prohýbající se pod tíhou ovoce bychom měli považovat za Boží dar přesně tak, jako by je on osobně vložil do našich rukou. – Manuscript 114, 1899 IBC 1081.4

Genesis 2.

2. (Ex 20,8-11). Sedm doslovných dní – Týdenní cyklus sedmi doslovných dní, šest určených k práci a sedmý vyhrazen k odpočinku a stále oznamován během biblických dějin, má svůj počátek ve velké skutečnosti prvních sedmi dnů. – 3SG 90 IBC 1081.5

7. (1 K 3,9; Sk 17,28). Člověk se nachází pod Božím dohledem – Fyzický organismus člověka je pod Božím dohledem; avšak to neznamená, že funguje sám od sebe jako nastavené hodiny. Srdce bije, puls následuje po pulsu, dech po dechu, avšak celá bytost je pod Božím dohledem. „*Jste Boží rolí, Božím vzděláním jste.*“ V Bohu žijeme, hýbeme se a máme svou existenci. Každý úder srdce, každý dech je vdechnutím Toho, který vdechl dchnutí života do chřípí Adamových – oživující vdechnutí všudypřítomného Boha, toho Velkého JÁ JSEM. – RH Sept. 8, 1898 IBC 1081.6

(2 Pt 1,4). Účastníci Božské přirozenosti – Hospodin stvořil člověka z prachu země. Učinil Adama účastníkem svého života a své přirozenosti. Tím že vdechl do něho dchnutí Všemohoucího, stal se člověk duší živou. Postava Adama byla dokonalá; byl silný, půvabný, nevinný, nesoucí obraz svého Tvůrce. – Manuscript 102, 1903 IBC 1081.7

Fyzická síla byla dlouho uchována – Člověk vyšel z ruky svého Stvořitele dokonale vytvořen a byl překrásné postavy. Skutečnost, že po šest tisíc let odolával stále narůstající tíze nemoci a zločinnosti, je nezvratným důkazem síly odolávání, již byl na počátku vybaven. – CTBH 7 IBC 1082.1

8. Adam, korunován za krále v Edenu – Adam byl korunovaným králem v Edenu. Byla mu dána vláda nad každou živou věcí, kterou Bůh stvořil. Hospodin obdařil Adama a Evu inteligencí, jakou nedal žádnému jinému stvoření. On učinil Adama pravoplatným vládcem nad vším dílem, které vyšlo z jeho rukou. Člověk, stvořený k Božímu obrazu, mohl pozorovat a oceňovat nádherná Boží díla v přírodě. – Redemption; or the Temptation of Christ, p.7 IBC 1082.2

15. Eden miniaturou nebe – Díla Boží v Edenu, jež byla miniaturou nebe, byla pro Adama tématy k uvažování. Bůh nestvořil člověka pouze proto, aby mohl pozorovat jeho nádherná díla, ale dal mu taktéž ruce k práci a také i mysl a srdce k rozjímání. Kdyby štěstí člověka spočívalo v nicnedělání, pak by Stvořitel nedal Adamovi jemu určenou práci. Člověk měl nalézt štěstí stejně tak v práci, jako i v rozjímání (tamtéž: 7-8). – RH Feb. 24, 1874 IBC 1082.3

16-17. (Gn 1,26; Iz 43,6-7). Po zkoušce mělo být nebe znovu zalidněno – Pán Bůh stvořil člověka ke své slávě, aby se po prověření a vyzkoušení mohla lidská rodina stát jedno s nebeskou rodinou. Úmyslem Božím bylo znovu zalidnit nebe lidskou rodinou, pokud se prokáže poslušností

vůči každému jeho slovu. Adam měl být podroben zkoušce, aby se ukázalo, zda bude poslušný jako věrní andělé anebo bude neposlušný. Kdyby obstál ve zkoušce, své děti by naučil pouze oddanosti. Jeho rozum a myšlenky by byly totožné s myslí a myšlenkami Božími. Byl by vyučen Bohem jako jeho role a jeho vzdělání. Jeho charakter by byl formován podle charakteru Božího. – Letter 91, 1900 *IBC 1082.4*

17. (J 8,44; Gn 3,4). Semena smrti jsou dílem satana – Kristus nezasel v organismu semena smrti. Tato semena zasel satan, když svedl Adama, aby jedl ze stromu poznání dobrého a zlého, což bylo neposlušností vůči Bohu. – Manuscript 65, 1899; publikováno F. D. Nicholem v „E. G. White and her Critics“ *IBC 1082.5*

(Zj 13,8). Trest smrti nebyl okamžitě vykonán – Adam naslouchal slovům pokušitele a tím, že podlehl jeho našeptávání, padl do hříchu. Proč v jeho případě nebyl ihned vykonán trest smrti? Protože se našlo výkupné. Jednorozený Boží Syn vzal dobrovolně na sebe hřích člověka, aby vykonal smíření pro padlou rasu. Nebylo by žádného odpuštění za hřích, kdyby nebylo vykonáno toto smíření. Kdyby Bůh odpustil Adamův hřích bez smíření, hřích by byl zvěčněn a byl by uchován navěky s opovázlivostí, která by se projevila bez zábran. – RH April 23, 1901 *IBC 1082.6*

Genesis 3.

1-6. Nepřetržitá řada pádů – Kdyby lidstvo po vypuzení Adama z Edenu již více neupadalo, pak bychom nyní byli v mnohem lepším tělesném, duchovním i morálním stavu. Zatímco lidé naříkají nad pádem Adama, jehož následkem bylo tak nevýslovné hoře, avšak dále, podobně jako Adam, neposlouchají jasná, Boží nařízení, přestože mají jeho příklad, jímž byli varováni před přestupováním zákona Jehovy. Ó, kéž by se člověk zastavil u pádu Adama! Avšak pak následovala celá řada pádů. Lidé nechtějí přijmout výstrahu vyplývající z Adamovy zkušenosti. Holdují chuti a vášním, čímž přímo porušují zákon Boží, a současně stále naříkají nad Adamovým přestoupením, které přivedlo hřích na svět. *IBC 1082.7*

Od Adamových dnů až dodnes následuje celá řada pádů, všech druhů zločinu, každý větší než předcházející. Bůh nestvořil lidskou rasu takovou, jaká nyní existuje na světě, zbavenou zdraví, krásy a morální síly. Mezi lidmi strašně narůstají nemoci všeho druhu. Nebylo to v souladu se zvláštní Boží prozřetelností, ale přímo proti jeho vůli. Došlo k tomu proto, že lidé pohrdali právě těmi prostředky, které Bůh určil, aby je ochránil od tohoto strašného existujícího zla. – RH March 4, 1901 *IBC 1082.8*

1. Satan používá nástroje – V Edenu satan použil hada jako svůj nástroj. Dnes používá členy lidské rodiny a snaží se pomocí všech druhů úskočností a podvodů zatarasit cestu spravedlnosti určenou pro vykoupené Páně, aby po ní nemohli kráčet. – Letter 91, 1900 *IBC 1083.1*

5. Není změny v satanově propagandě – Bůh nebere v úvahu naše mínění a přednosti. On ví to, co nevědí lidské bytosti – budoucí výsledky každého kroku – proto by naše oči měly být obráceny přímo na něj a ne na světské výhody představené satanem. Satan nám slibuje, že dosáhneme nejvyššího poznání, jestliže ho budeme poslouchat. Řekl Evě: Budete jako bohové, když jenom budete jíst ze stromu zapovězeného Bohem. Zkouška, jíž byli Adam a Eva podrobeni, byla velmi lehká, avšak oni v ní neobstáli. Projevili neposlušnost vůči Bohu a toto přestoupení otevřelo dveře bídě a strasti na našem světě. – Manuscript 50, 1893 *IBC 1083.2*

6. Podrobení nejlehčí zkoušce – S jakým obrovským zájmem sledoval celý vesmír tento boj, jenž rozhodoval o postavení Adama a Evy. Jak pozorně poslouchali andělé slova satana – původce hříchu, když postavil své vlastní myšlenky nad přikázání Boží, snažíce se svým klamným rozumováním zbavit zákon Boží významu! S jakou dychtivostí očekávali, zda tento svatý pár se nechá oklamat pokušitelem a podlehně jeho lsti! Ptali se sami sebe: Přenesení tento svatý pár svou důvěrou a láskou z Otce a Syna na satana? Přijmou jeho klamy jako pravdu? Věděli, že se mohou zdržet od požívání ovoce a uposlechnout rozhodné Boží nařízení, anebo též porušit jasný příkaz svého Stvořitele. *IBC 1083.3*

Byla to nejlehčí zkouška, jaká jim vůbec mohla být dána, protože nebylo potřebné, aby jedli ze zapovězeného stromu. Všechno, co jejich potřeby vyžadovaly, jim bylo poskytnuto. – BE July 24, 1899 *IBC 1083.4*

Získali jenom poznání hříchu a jeho následků – Kdyby se Adam a Eva nikdy nedotkli zapovězeného stromu, Hospodin by jim udělil poznání – poznání, na kterém by nespočinulo žádné prokletí hříchu, poznání, které by jim přineslo věčnou radost. Jediné poznání, které získali svou neposlušností, bylo poznání hříchu a jeho následků. – AUCR March 1, 1904 *IBC 1083.5*

Adamův pád je nevysvětlitelný – V čem spočívala síla útoku, jíž byl Adam vystaven, která způsobila jeho pád? Nebyl to uvnitř přebývajíc hřích; neboť Bůh stvořil Adama podle svého vlastního čistého a přímého charakteru. V prvním Adamovi nebyly žádné zkažené zásady ani žádné zkažené náchylnosti či sklony ke zlému. Adam byl tak dokonalý jako andělé před Božím trůnem. Tyto věci jsou nevysvětlitelné, avšak mnoho věcí, které nyní nemůžeme pochopit, nám bude objasněno, když je uvidíme tak, jak jsou, a poznáme je tak, jak jsou poznány. – Letter 191, 1899 *IBC 1083.6*

(Kaz 1,13-18) – Věk za věkem vedla zvědavost lidí ke hledání stromu poznání; a často si myslí, že trhají nejpodstatnější ovoce, když však hledají jako Šalamoun, naleznou naprostou marnost a nicotu v porovnání s vědou pravé svatosti, která jim otevře brány Božího města. Lidská ctižádost hledá ten druh poznání, které jim přinese slávu, sebe vyvýšení a moc. Tak byli Adam a Eva ovlivňováni satanem, až se Boží zdrženlivost přetrhla a začala jejich výchova pod učitelem lži, aby mohli mít poznání, které jim Bůh odmítl dát – poznání následků přestoupení. – Manuscript 67, 1898 *IBC 1083.7*

Pád přetrhl zlatý řetěz poslušnosti – Adam podlehl pokušení a protože hřích a jeho následky nám byly jasně představeny, můžeme na základě příčiny a následku vidět a poznat, že to není velikost skutku, která stanoví hřích; neposlušnost Boží zjevené vůle je však skutečným odmítnutím Boha, odmítnutím zákonů jeho vlády. ... *IBC 1083.8*

Pád našich prvních rodičů přetrhl zlatý řetěz bezpodmínečné poslušnosti lidské vůle vůči božské. Od té doby poslušnost není pokládána za absolutní nutnost. Lidské nástroje následují své vlastní představy, o nichž se Hospodin, když mluvil o obyvatelích starého světa, vyslovil, že byly jen zlé. – Manuscript 1, 1892 *IBC 1083.9*

Adam: pokušení bylo od něho co nejvíce vzdáleno – Plán spasení byl tak ustaven tak, že když byl Adam podroben zkoušce, pokušení bylo od něho co nejvíce vzdáleno. Když Adam byl pokoušen, nebyl hladový. – ST March 4, 1900 *IBC 1084.1*

Člověk, svobodná bytost – Bůh měl moc, aby zadržel Adama před tím, aby se dotkl zapovězeného ovoce; kdyby to však učinil, satan by byl utvrzen ve svých obviněních proti Boží vládě, o níž tvrdil, že je tyranská. Člověk by pak nebyl svobodnou mravní bytostí, ale pouhým autematem. – RH June 4, 1901 *IBC 1084.2*

Veškeré podmínky zůstat věrný – Určitě to nebylo Božím záměrem, aby se člověk stal hříšným. Bůh stvořil Adama čistého a ušlechtilého, bez sklonů ke zlu. Umístil ho v Edenu, kde měl veškeré podmínky zůstat věrný a poslušný. Obklopil ho zákonem jako ochranou (tamtéž). *IBC 1084.3*

7. Fíkové listí nezakryje hřích – Adam a Eva snědli ovoce a obdrželi tím poznání, které by nikdy neměli, kdyby poslouchali Boha – zkušenost neposlušnosti a nevěrnosti vůči Bohu – poznání, že jsou nazi. Roucho nevinnosti, příkrývka od Boha, kterou je zahalil, zmizela; a místo tohoto nebeského oděvu si opatřili zástěru z fíkových listí. *IBC 1084.4*

To je příkrývka, kterou přestupníci zákona Božího používají od doby neposlušnosti Adama a Evy. Sešívají fíkové listí, aby zakryli svoji nahotu, způsobenou přestoupením. Fíkové listí představuje argumenty, používané k zakrytí jejich neposlušnosti. Když Hospodin obrací pozornost mužů a žen k pravdě, začínají splétat zástěru z fíkových listí, aby zakryli nahotu duše. Avšak nahotu hříšníka není možné skrýt. Všechny argumenty utkané dohromady všemi, kteří se sami účastní tohoto povrchního díla, přijdou nazmar. – RH Nov. 15, 1898 *IBC 1084.5*

10-11. Oděni do roucha neznámosti – Kdyby Adam a Eva neprojevíli neposlušnost vůči svému Stvořiteli, kdyby zůstali na cestě dokonalé poctivosti, dosáhli by poznání a Boží porozumění. Když však naslouchali hlasu pokušitele a zhřešili proti Bohu, světelný šat nebeské nevinnosti od nich zmizel; a když ztratili roucho nevinnosti, přioděli se temným rouchem neznámosti vůči Bohu. Toto jasné a dokonalé světlo, které je až dosud obklopovalo, ozářilo každou věc, ke které se přiblí-

žili. Ztráta tohoto nebeského světla způsobila, že Adamovi potomci nemohli již více vystopovat charakter Boží v jeho dílech stvoření. – RH March 17, 1904 *IBC 1084.6*

15. Adam znal původní zákon – Adam a Eva při svém stvoření obdrželi známost původního Božího zákona. Byl vtisknut do jejich srdcí a byli obeznámeni s požadavky zákona na ně kladenými. Když přestoupili zákon Boží, padli ze stavu šťastné nevinnosti a stali se hříšníky; budoucnost padlého lidstva nebyla prozářena ani jediným paprskem naděje. Bůh měl s nimi soucit a Kristus vymyslel plán pro jejich záchranu tím, že sám ponese jejich vinu. Když bylo vysloveno prokletí nad zemí i člověkem, tak ve spojení s tím bylo také dáno zaslíbení, že skrze Krista je zde naděje a odpuštění za přestoupení zákona Božího. Ačkoli soumrak a temnota visely jako příkrov smrti nad budoucností, přece však zaslíbení Vykupitele, té Hvězdy naděje, prozářilo její temnotu. Adam byl prvním, jemuž Kristus zvěstoval evangelium. Adam a Eva pociťovali upřímnou lítost a žal z důvodu své viny. Uvěřili drahocennému Božímu zaslíbení a byli uchráněni před úplnou zkázou. – RH April 29, 1875 *IBC 1084.7*

Kristus bezprostřední Ručitel – Jakmile vznikl hřích, byl tu Spasitel. Kristus věděl, že bude muset trpět, přesto se stal zástupcem člověka. Jakmile Adam zhřešil, Syn Boží představil sebe sama jako záruku lidského pokolení, rozhodl se zemřít za ně na kříži Golgoty, aby tak odvrátil rozsudek vyslovený nad vinnými. – RH March 12, 1901 *IBC 1084.8*

Nebeský kontinent – Ježíš se stal Vykupitelem světa, projevil dokonalou poslušnost vůči každému slovu vycházejícímu z Božích úst. Vykoupil Adamův hanebný pád, spojil zemi – kterou hřích odloučil od Boha – s nebeským kontinentem. – BE Aug. 6, 1894 *IBC 1084.9*

Spojení se sférou slávy – I když země byla odloučena od nebeského kontinentu a odtržena od spojení s ním, Ježíš ji znovu spojil se sférou slávy. – ST Nov. 24, 1887 *IBC 1085.1*

Okamžitý Zástupce – Okamžitě, když člověk podlehl satanovu pokušení a učinil to, co Bůh řekl, že by neměl učinit, Kristus, Syn Boží stanul mezi živými a smrtí, a řekl: „Nechť trest dopadne na mne. Chci stanout na místě člověka. On by měl obdržet ještě jednu šanci.“ – Letter 22, Feb. 13, 1900 *IBC 1085.2*

Kristus postavil své nohy v Adamových šlépějích – Jaká láska! Jaká podivuhodná blahoslonnost! Král slávy se snížil k padlému lidstvu! Postavil své nohy v Adamových šlépějích. Vzal na sebe padlou lidskou přirozenost, aby svedl boj s tímto mocným nepřítelem, který zvítězil nad Adamem. Přemohl satana a tímto otevřel cestu k vykoupení z nemilosti Adamova selhání a pádu všem těm, kteří v něho uvěří. – Redemption; or the Temptation of Christ, p.15 *IBC 1085.3*

16-17. Vykonání rozsudku odloženo – Bůh odložil na určitou dobu plné vykonání rozsudku smrti, vyřčeného nad člověkem. Satan si namlouval, že navždy zrušil spojení mezi nebem a zemí. Zde se však velmi zmýlil a zklamal. Otec odevzdal svět do rukou svého Syna, aby ho vykoupil z prokletí a hanby Adamova selhání a pádu. – tamtéž p.17 *IBC 1085.4*

17-18. Prokletí padlo na celé stvoření – Celá příroda je vyvedena z rovnováhy; protože Bůh nedovolil zemi skutečně původní záměr, jaký měl s ní. Hospodin řekl, že bezbožní nemají na ní žádného pokoje. Boží prokletí padlo na všechna stvoření. Každým rokem je to možné pociťovat stále rozhodněji. – Manuscript 76a, 1901 *IBC 1085.5*

První kletba byla vyslovena nad Adamovým potomstvem a nad zemí kvůli neposlušnosti. Druhá kletba přišla na zemi, když Kain zabil svého bratra. Třetí a nejstrašnější Boží kletba přišla na zemi za potopy. – 4SG 121 *IBC 1085.6*

Země stále více a hůře pociťuje následky prokletí. První lístek, který před potopou opadl a objevil se na zemi, způsobil těm, kteří se báli Boha, velký smutek. Truchlili nad ním tak, jako my truchlíme nad ztrátou našeho zemřelého přítele. V padajícím listí mohli vidět známky prokletí a také zániku přírody. – 4SG 155 *IBC 1085.7*

(Ř 8,22) – Hřích člověka přivedl neodvolatelné následky – zánik, znetvoření a smrt. Dnes je celý svět poskvřen, nakažen a zachvácen smrtelnou nemocí. Země sténá pod ustavičným přestupováním jejích obyvatel. – Letter 22, Feb. 13, 1900 *IBC 1085.8*

Hospodinovo prokletí spočinulo na zemi, na člověku, na zvířatech, i na rybách v moři; a když se přestoupení stane téměř všeobecným, tehdy se prokletí stane tak rozsáhlé a hluboké, jako je samotné přestoupení. – Letter 59, 1898 *IBC 1085.9*

Důkazy Boží ustavičné lásky – Po Adamově přestoupení Bůh mohl zničit každé rozvíjející se poupátko a každou kvetoucí květinu. Mohl také odejmout jejich vůni, tak příjemnou pro smysly. Na zemi poznačené a zkažené prokletím, v trnitých keřích, v bodlácích, v trní a koukolu, můžeme vyčíst zákon odsouzení; z lahodných barev a vůně květů se pak můžeme naučit, že nás Bůh stále miluje a že jeho milost nebyla zcela odňata ze země. – RH Nov. 8, 1898 *IBC 1085.10*

17-19. – Bůh řekl Adamovi a všem jeho potomkům: V potu tváře své budeš jíst svůj chléb; od nynějška budeš muset obdělávat zemi v podmínkách přestoupení a ona ti vydá trní a bodláčí. – Manuscript 84, 1897 *IBC 1085.11*

Není takové místo na zemi, kde by nebylo vidět stopy hada anebo cítit následky jeho jedovatého uštknutí. Celá země je poskvrněna pod svými obyvateli. Prokletí tak narůstá, jak narůstá přestoupení. – Letter 22, Feb. 13, 1900 *IBC 1086.1*

18. Křížení přineslo jedovaté rostliny – Ve velké Hospodinově zahradě nebylo ani jedné jedovaté rostliny. Avšak když Adam a Eva zhřešili, jedovaté byliny začaly růst. V podobenství o rozsevači byl Pán otážen: „*Pane, nenasel jsi na svém poli dobré semeno? Odkud se tedy vzal ten koukol?*“ Pán odpověděl: „*To udělal nepřítel.*“ Veškerý koukol rozsel zlý člověk. Každá jedovatá rostlina je jeho setbou. Jeho vynalézavými metodami křížení nakazil zemi koukolem. – Manuscript 65, 1899. (published in F. D. Nichol, *E. G. White and Her Critics*) *IBC 1086.2*

22-24. (Zj 22,2.14). Poslušnost je podmínkou požívání ze stromu života – Přestoupení Božích požadavků vyloučilo Adama ze zahrady Eden. Plamenný meč byl umístěn kolem stromu života, aby na něho člověk nevložil ruku a nejedl z něho, a tak by zvětšil hřích. Poslušnost všech Božích přikázání byla podmínkou požívání ze stromu života. Adam padl skrze neposlušnost, kvůli hříchu ztratil veškerá práva k požívání ze životodárného ovoce stromu stojícího uprostřed zahrady nebo z jeho listí, které je ke zdraví národů. *IBC 1086.3*

Díky poslušnosti Ježíše Krista je člověku udělena dokonalost charakteru a právo k onomu stromu života. Podmínky k opětovnému požívání ze stromu života jsou jasně představeny ve svědectví Ježíše Krista adresovaném Janovi: „*Blahoslavení, kteříž zachovávají přikázání jeho, aby měli právo k dřevu života a aby branami vešli do města.*“ – Manuscript 72, 1901 *IBC 1086.4*

24. (Mt 4,4; J 6,63). Před naším stromem života není žádný meč – Slova: „*Je psáno*“, jsou evangeliem, jež máme hlásat. Před tímto stromem života není umístěn žádný plamenný meč. Každý, kdo chce, může z něho jíst. Neexistuje taková moc, která by mohla zabránit nějaké duši jíst ovoce z tohoto stromu života. Každý může jíst a žít navěky. – Letter 20, 1900 *IBC 1086.5*

Genesis 4.

4. Oběť musela být pokropena krví – V každé oběti, kterou přinášíme Bohu, musíme uznat onen veliký Dar, který jediný učiní naši službu pro něho přijatelnou. Když Ábel obětoval prvorozeného ze svého stáda, uznal tím nejenom Boha jako Dárce svých časných požehnání, ale také jako Dárce Spasitele. Ábelův dar byl nejvybranější, jaký jenom mohl přinést, protože takový byl zvláštní požadavek Hospodina. Kain však přinesl pouze plody země a jeho oběť nemohla být Pánem přijata. Nevyjadřovala totiž víru v Krista. Všechny naše oběti musí být pokropeny krví smíření. Jako vykoupené vlastnictví Syna Božího máme odevzdat Panu náš vlastní, osobní život. – RH Nov. 24, 1896 *IBC 1086.6*

(Gn 2,17). Přijetí prozatímního zástupce – Padlý člověk kvůli své vině nemohl se svými prosbami více předstoupit přímo před Boží tvář, protože jeho přestoupení Božího zákona postavilo nepřekonatelnou bariéru mezi svatým Bohem a přestupníkem. Byl však vymyšlen plán, podle kterého rozsudek smrti padne na zástupce. Podle tohoto plánu vykoupení musí být prolita krev, protože i smrt musela přijít jako důsledek hříchu člověka. Zvířata přinášena k oběti byla předobrazem na Krista. V zabíjeném zvířeti měl člověk vidět prozatímní naplnění Božího slova: „*Jistotně zemřeš.*“ – Redemption; or the Temptation of Christ, p.19 *IBC 1086.7*

6. Bůh pozoruje každé jednání – Hospodin viděl Kainův hněv, viděl jeho opadající tvář. To nám odhaluje, jak přesně Hospodin pozoruje každé jednání, všechny záměry a cíle, ano, dokonce i

výraz naší tváře! Toto vyjadřuje, i kdyby člověk neřekl nic, jeho odmítnutí jednat podle Boží vůle. ... Jestliže budeš následovat popudy svého odbojného srdce a nebudeš držet na uzdě svou nespravedlivou, neposvěcenou vůli, tak ti právem může Hospodin položit otázku: „*Proč jsi se tak rozpálil hněvem? A proč jest opadla tvář tvá?*“ Takový výraz tváře prozrazuje, že když nemohou jednat podle satanových triků a nápadů, jsou vyprovokováni a mohou pouze projevit ducha podobného Kainovu. – Manuscript 77, 1897 IBC 1086.8

8. Spor musí nastat – Mezi těmito dvěma bratry nemohl existovat soulad a muselo dojít ke sporu. Ábel nemohl učinit ústupky Kainovi, aniž by se nestal vinným neuposlechnutím zvláštního Božího příkazu. – Letter 16, 1897 IBC 1086.9

Kain byl naplněn pochybností a zuřivostí – Satan, jenž je otcem nevěry, reptání a vzpoury, naplnil Kaina pochybností a zuřivostí vůči svému nevinnému bratrovi a proti Bohu, protože jeho oběť byla zamítnuta a Ábelova přijata. V nepřičetné zuřivosti zabil svého bratra. – RH March 3, 1874 IBC 1087.1

15. Kainovo znamení – Bůh dává každému člověku práci, a jestliže se tento člověk odvrátí od práce, kterou mu Bůh dal a začne konat satanovu práci a poskvrní své tělo anebo bude vést jiné ke hříchu, práce tohoto člověka je prokletá a na něm je vyraženo Kainovo znamení. Smrt jeho oběti bude volat k Bohu tak, jako volala krev Ábelova. – RH March 6, 1894 IBC 1087.2

Jestliže se někdo, ať už kazatel nebo laik, snaží přinutit nebo ovládat mysl druhého člověka, stává se satanovým nástrojem, konajícím jeho dílo a v pohledu nebeského vesmíru nese znamení Kainovo. – Manuscript 29, 1911 IBC 1087.3

25. Set byl ušlechtilejšího vzrůstu než Kain, či Ábel – Set byl ušlechtilejšího vzrůstu než Kain nebo Ábel a připomínal Adama více než ostatní Adamovi synové. Setovi potomci se oddělili od bezbožných potomků Kainových. Milovali poznání Boží vůle, zatímco bezbožné potomstvo Kainovo nemělo úctu k Bohu a jeho svatým přikázáním. – 3SG 60 IBC 1087.4

Genesis 5.

22-24. Enoch viděl Boha pouze vírou – Viděl (Enoch) Boha vedle sebe? Pouze vírou. Věděl, že Hospodin je tam a pevně se držel zásad pravdy. My máme také chodit s Bohem. Když to budeme činit, naše tváře budou ozářeny jasně jeho přítomností a když se budeme setkávat jedni s druhými, budeme mluvit o jeho moci, říkájíc: Sláva Bohu! Dobrý je Pán a dobré je Slovo Hospodinovo. – Manuscript 17, 1903 IBC 1087.5

Kristus stálým průvodcem – Můžeme mít to, co měl Enoch. Můžeme mít Krista jako našeho stálého průvodce. Enoch chodil s Bohem a když byl napaden pokušelem, mohl o tom hovořit s Bohem. Neměl nijaké „Je psáno“, tak jako máme my. Měl však poznání svého nebeského Průvodce. Učinil Boha svým Rádcem a byl úzce spojen s Ježíšem. Enoch byl poctěn díky tomuto jednání. Byl přenesen do nebe, aniž užíval smrti. Ti, kteří na konci času budou proměněni, budou těmi, jenž obcovali s Bohem na zemi. Ti, kteří učiní zjevným, že jejich život je skryt s Kristem v Bohu, ho budou reprezentovat celým svým praktickým životem. Sobectví v nich bude vytrženo i s kořeny. – Manuscript 38, 1897 IBC 1087.6

Úsilí přizpůsobit se božskému obrazu – Kéž si uvědomíme lidské slabosti a vidíme, kde člověk padá ve své soběstačnosti. Pak můžeme být naplněni touhou, abychom byli právě takoví, jak si Bůh přeje, abychom byli – čistí, ušlechtilí a posvěcení. Máme hladovět a žíznit po Kristově spravedlnosti. Jedinou touhou duše bude, abychom byli podobní Bohu. IBC 1087.7

To je touha, která naplňovala Enochovo srdce. Čteme, že chodil s Bohem. Účelně studoval Boží charakter. Nenásledoval svůj vlastní způsob života ani neprosazoval svou vlastní vůli, jako kdyby si myslel o sobě, že je plně způsobilým spravovat záležitosti. Usiloval o to, aby se přizpůsobil božskému obrazu. – Letter 169, 1903 IBC 1087.8

Jak Enoch chodil s Bohem – Když důvěřujete svému nebeskému Otci, že vám pomůže ve vaší nouzi, nikdy vás neopustí. Bůh má nebe plné požehnání, která chce udělit těm, kteří ho vážně prosí o pomoc, a kterou jim jedině on může udělit. Skrze víru Enoch vzhlížel k Ježíši, prosil ho a

věřil každému vypovězenému slovu, které bylo vyzkoušeno; takto Enoch chodil s Bohem. Zůstával blízko Boha a byl poslušen každému jeho slovu. ... Byl to obdivuhodný život jednoty. Kristus byl jeho Průvodcem. Bylo to důvěrné společenství s Bohem. – Manuscript 111, 1898 *IBC 1087.9*

Přebýval v čistém ovzduší – (Enoch) si nezhotoval své obydlí mezi bezbožnými. Neusadil se v „Sodomě“ pod záminkou zachránit „Sodomu“! Spolu se svojí rodinou se usídlil tam, kde ovzduší bylo co nejčistší. Pak čas od času šel mezi obyvatele země s poselstvím daným mu od Boha. Každá návštěva u nich byla pro něho bolestná. Viděl a chápal něco o malomocenství hříchu. Když oznámil poselství, vždycky se vracel do svého ústraní s někým, kdo přijal varovné poselství. Někteří z nich se stali vítězi a zemřeli předtím než přišla potopa. Někteří však žili tak dlouho pod zkázonosným vlivem hříchu, že již nemohli snést spravedlnost. – Manuscript 42, 1900 *IBC 1087.10*

24. Nikdy nebyla tak hustá mravní temnota – Enoch chodil s Bohem v době, kdy svět kolem něho zaznamenaly svaté dějiny: „*Ale když viděl Hospodin, an se rozmnožuje zlost lidská na zemi, a že by všeliké myšlení srdce jejich nebylo než zlé po všecken čas.*“ Enochův spravedlivý život byl ve výrazném protikladu k bezbožným lidem, kteří ho obklopovali. Jeho zbožnost, čistota a neochvějná bezúhonnost byly výsledkem jeho obcování s Bohem, zatímco bezbožnost světa byla výsledkem následování podvodníka lidstva. Nikdy nebyla ani nebude taková doba, v níž by mravní temnota byla tak hustá, jako když žil Enoch životem bezúhonné spravedlnosti. – Manuscript 43, 1900 *IBC 1088.1*

Enoch – první prorok – Enoch byl první prorok mezi lidmi. Předpověděl proroctví o druhém příchodu Krista na náš svět a o jeho díle pro tuto dobu. Jeho život byl vzorem křesťanské neporušenosti. Pouze svaté rty mohou vyřknout Boží slova obvinění a soudu. Jeho proroctví nenajdeme v knihách Starého Zákona. Nenajdeme též ani knihy, které se týkají Enochova díla, ale Juda, Boží prorok se zmiňuje o díle Enocha. – Manuscript 43, 1900 *IBC 1088.2*

Genesis 6.

2. Spoluprací s Bohem se vyhneš Kainovu uctívání – Kdyby člověk spolupracoval s Bohem, nestal by se Kainovým uctívatelem. Následoval by příklad Ábelovy poslušnosti. Lidé by uskutečňovali Boží vůli. Poslouchali by jeho zákon a v této poslušnosti by našli spasení. Bůh a nebeský vesmír by jim pomohl udržet božskou podobu. Byl by zachován dlouhý život a Bůh by měl radost z díla svých rukou. – RH Dec. 27, 1898 *IBC 1088.3*

3. (1 Pt 3,18-21). Bůh hlásal skrze Matuzaléma, Noeho a jiné – Bůh jim poskytl 120 let zkušební lhůty a během této doby jim hlásal poselství skrze Matuzaléma, Noeho a mnoho jiných svých služebníků. Kdyby naslouchali svědectvím těchto věrných svědků, činili pokání a vrátili se k věrnosti Bohu, nebyli by zničeni. – RH April 23, 1901 *IBC 1088.4*

Enoch nesl svědectví s neochvějností – Před zničením předpotopního světa Enoch nesl svědectví s neochvějností. – RH Nov. 1, 1906 *IBC 1088.5*

Byl slyšen hlas Noeho a Matuzaléma – Bůh rozhodl, že očistí svět potopou; ale z milosrdenství a lásky dal předpotopním obyvatelům 120leté období zkoušky. V té době, kdy byla budována archa, byl slyšen varovný a prosebný hlas Noeho, Matuzaléma a mnoha jiných, a každý úder kladiva při stavbě archy byl varovným poselstvím. – RH Sept. 19, 1907 *IBC 1088.6*

Někteří uvěřili, někteří odpadli – Sto dvacet let hlásal Noe předpotopnímu světu poselství výstrahy; avšak pouze několik se jich kálo. Někteří tesaři, kteří pomáhali při stavbě archy, uvěřili tomuto poselství; zemřeli však před potopou. Jiní, kteří byli získáni Noemem, odpadli. – Manuscript 65, 1906 *IBC 1088.7*

Mnozí z věřících zachovali svoji víru a zemřeli jako vítězové. – Manuscript 35, 1906 *IBC 1088.8*

Enochova zkušenost přesvědčivým kázáním – (Citace Ju 14-15). Kázání přednesené Enochem a jeho přenesení zaživa do nebe, bylo přesvědčivým argumentem pro všechny, kteří žili v této době. Byl to argument, který se vši mocí mohli používat Noe a Matuzalém, aby ukázali, že spravedliví mohou být zaživa přeneseni. – Manuscript 46, 1895 *IBC 1088.9*

Spojení s nevěřícími způsobilo nenahraditelné ztráty – Ti, kteří uvěřili, když Noe začal stavět archu, ztratili svou víru díky spojení s nevěřícími, kteří v nich vzbudili veškeré staré vášně k zábavám a okázalosti. – RH Sept. 15, 1904 *IBC 1088.10*

(1 J 3,8). Kristus bojoval již ve dnech Noeho – „*Na toť jest zjeven Syn Boží, aby kazil skutky d'áblovy.*“ Kristus byl zapojen do tohoto boje již v Noemových dnech. Byl to jeho hlas, který promlouval k obyvatelům starého světa v poselstvích výstrahy, pokárání a pozvání. Poskytl lidem zkušební lhůtu sto dvaceti let, v níž se mohli kát. Oni si však zvolili satanovy klamy a zahynuli ve vodách potopy. – RH March 12, 1901 *IBC 1088.11*

4. Byla zničena ohromná díla umění a vynalézavosti – Během potopy byla zničena větší díla umění a lidské dovednosti, než jaké svět zná dnes. Díla umění, která byla tehdy zničena byla daleko větší než honosná díla umění dneška. – Letter 65, 1898 *IBC 1089.1*

Odkud člověk získal tak mnohostranné poznání? Od Hospodina; studováním stavby a zvyků různých druhů zvířat. Každé zvíře je učební knihou a podle toho, jak jsou utvořena jejich těla a podle prostředků obrany, jimiž jsou vybaveni, se člověk naučil zhotovit si nástroje pro každý druh práce. Kdyby lidé věděli, jak mnoho tehdejších děl umění zmizelo z našeho světa, nevyslovovali by se tak lehkovážně o temné době. Kdyby viděli, jak Bůh kdysi působil skrze své poddané, vyslovovali by se s větší důvěrou o dílech umění předpotopního světa. Mnohem více toho zmizelo během potopy, než se dnešní člověk domnívá. Když se Bůh podíval na svět, viděl, že rozum, který dal člověku je převrácený a veškerá představivost jeho srdce je neustále zlá. Bůh dal těmto lidem poznání. Dal jim hodnotné myšlenky, aby mohli uskutečnit jeho plán. Hospodin však viděl, že ti, které vybavil moudrostí, taktem a úsudkem, využili každou z těchto předností své mysli k sebeoslavování. Vodami potopy odstranil ze země tento dlouhověký lidský rod a spolu s nimi zhynulo poznání, které používali jenom ke zlému. Když byla země znovu zalidněna, Hospodin svěřil svou moudrost lidem v omezenější formě, dal jim pouze ty schopnosti, které jsou nezbytné k uskutečňování jeho velkého plánu. – Letter 175, 1896 *IBC 1089.2*

Postupující klamy – Právě poznání se zmenšovalo s každým následujícím pokolením. Bůh je nekonečný a první lidé na zemi obdrželi poučení od nekonečného Boha, který stvořil svět. Ti, kteří přijímali poznání přímo od Nekonečné Moudrosti, netrpěli nedostatkem poznání. *IBC 1089.3*

Bůh poučil Noeho, jak má vybudovat tuto obrovskou archu, aby on a jeho rodina byli zachráněni. On také poučil Mojžíše, jak má vybudovat svatostánek a také jak má být okrášlena a jakým řemeslným dílem má být ozdobena svatyně. Ženy pracovaly s velkou zručností a ozdobily ji stříbrem a zlatem. Nebylo nedostatku zručných lidí k vykonání díla ke zhotovení truhly smlouvy, svatostánku a nádob ze zlata. *IBC 1089.4*

Bůh dal Davidovi vzor chrámu, který měl vybudovat Šalomoun. Pouze nejschopnější muži - návrháři a umělečtí řemeslníci – mohli dělat na tomto díle. Každý kámen pro stavbu chrámu byl tak připraven, aby přesně zapadal do svého místa, předtím než byl přinesen k chrámu. Chrám byl vybudován bez zvuku sekery a kladiva. Není a nebylo na světě podobné stavby, co se týče krásy, bohatství a nádhery. *IBC 1089.5*

Dnes je veliký pokrok, mnoho vynálezů a mnoho strojů nahrazujících práci člověka, které starověcí lidé neměli. Oni je nepotřebovali. ... *IBC 1089.6*

Čím déle se země nachází pod prokletím, tím těžší je pro člověka obdělávat ji a učinit ji úrodnou. Protože se země stává stále méně úrodnou a musí být na ní vynaložené dvojnásobné úsilí, Bůh vybavil člověka vynalézavými schopnostmi, aby mohl zhotovit nástroje ulehčující práci na zemi, sténající pod prokletím. Bůh však nestojí za všemi vynálezy člověka. Satan ve velké míře ovládl myšlení člověka a pudil ho k novým vynálezům, které ho vedly k tomu, že zapomněl na Boha. *IBC 1089.7*

Člověk žijící dnes se v žádném případě nemůže svou rozumovou silou srovnávat s lidmi dávnověku. Ztratilo se mnohem více starověkých děl umění, než vlastní nyní dnešní generace. Dovednost a umění těch, kteří žijí v tomto zkaženém věku, se nemůže srovnávat s poznáním, jaké měli silní lidé, kteří žili bezmála tisíc let. *IBC 1089.8*

Lidé před potopou žili stovky let, a když měl člověk sto let, byl považován pouze za mládence. Tito dlouho žijící lidé měli zdravého ducha ve zdravém těle. Jejich duševní i tělesná síla byla tak velká, že nynější slabá generace nemůže být s nimi v žádném případě srovnávána. Tito dávnověcí

lidé měli téměř tisíc let k tomu, aby získávali poznání. Ve věku 60 až 100 let teprve vystupovali na jeviště života, což je asi doba těch, kteří dnes žijí nejdéle, jejich malá část v jejich krátké době života a pak odcházejí pryč. Ti, kteří jsou oklamáni, si lichotí v sebeklamu, že nynější věk je věkem skutečného pokroku a že lidský rod v minulých dobách postupoval vpřed v pravém poznání; tito se nacházejí pod vlivem otce lži, jehož dílem bylo vždy proměnit Boží pravdu na lež. – 4SG 154-156 IBC 1089.9

Obři před potopou – Při prvním vzkříšení všichni vyjdou v nesmrtelném půvabu, avšak při druhém budou známky prokletí viditelné na všech. Všichni vyjdou ze svých hrobů, jak do nich vešli. Ti, kteří žili před potopou, vstanou se svými obrovitými postavami, více než dvakrát vyššími než lidé dnes žijící na zemi. Generace po potopě byla již menšího vzrůstu. – 3SG 84 IBC 1090.1

5. Upadali z lehkomyšlnosti k odporným hříchům – Máme dějiny předpotopních obyvatel a měst na rovinách, jejichž jednání vedlo k úpadku z lehkomyšlnosti a rozpustilosti k zvrhlým hříchům, které přivolaly Boží hněv v nejhroznější záhubě, aby země byla zbavena prokletí jejich nakažlivého vlivu. Sklony a vášně měly nadvládu nad rozumem. Vlastní „já“ bylo jejich bohem a poznání Nejvyššího bylo téměř vymazáno sobeckým oddáváním se zkaženým vášním. – Letter 74, 1896 IBC 1090.2

Zneužití toho, co je zákonné – Hřích předpotopních obyvatel spočíval ve zneužití toho, co bylo samo o sobě zákonné. Znehodnotili Boží dary tím, že je používali k tomu, aby sloužily jejich sobeckým tužbám. Holdováním chuti a nízkým vášním úplně zkazili svou představivost. Předpotopní lidé byli otroky satana, vedenými a ovládanými jím. – Manuscript 24, 1891 IBC 1090.3

Zničení zvrácenou chutí – Obyvatelé Noemova světa byli zničeni, protože byli zkaženi oddáváním se zvrácené chuti. – ST Sept. 2, 1875 IBC 1090.4

11. Uctívání a oddávání se vlastnímu „já“; podporování zločinu – Oddávali se sobeckému požitkářství – jedli, pili, veselili se – a když jejich touhám a vášním bylo překáženo, uchýlili se k násilným činům a zločinům. IBC 1090.5

Ve dnech Noeho drtivá většina stála v opozici vůči pravdě a přímo si libovala v rozšiřování lži a klamu. Země byla naplněna násilím. Války, zločiny, vraždy byly na denním pořádku. Stejně tak tomu bude před druhým příchodem Ježíše Krista. – Manuscript 24, 1891 IBC 1090.6

12-13. Noe byl zesměšňován – Před zničením starého světa potopou žili velmi nadaní lidé, lidé, kteří byli obdařeni zručností a poznáním. Avšak jejich představivost byla zkažená, protože ve svých plánech a radách odmítali Boha. Stali se moudrými v konání toho, co jim Bůh nikdy nepřikázal, moudrými v konání zla. Hospodin viděl, že takový příklad bude mít zhoubný vliv na pozdější pokolení a proto vzal věc do svých rukou. Po 120 let jim posílal varování skrze svého služebníka Noeho. Oni však využili tak milostivě jim udělenou dobu zkoušky k tomu, aby se Noemu vysmívali. Zesměšňovali ho a kritizovali ho. Vysmívali se mu pro jeho zvláštní upřímnost a silné uvědomění si soudu, který, jak hlásal, Bůh jistě vykoná. Hovořili o vědě a o zákonech, které řídí přírodu. Pak si z Noemových slov učinili nespoutané veselí a nazvali ho bláznivým fanatikem. Boží trpělivost byla vyčerpána. Hospodin řekl Noemovi: „*Konec všelikého těla přichází přede mne, nebo naplněna jest země nepravostí od nich; z té příčiny, hle, již zkazím je s zemí.*“ – Manuscript 29, 1890 IBC 1090.7

7. (2 Pt 3,10; Zj 14,10). Uhlí a ropa – prostředky pro konečné zničení – Tyto majestátní stromy, které Bůh nechal růst na zemi k užitku obyvatel starého světa a které oni používali k vytvoření model a k vlastní zkáze, Bůh uchoval v zemi v podobě uhlí a ropy, aby byly použity jako prostředky jejich konečného zničení. Tak, jak během potopy vyvolal vody ze země jako zbraně své zbrojnice ke zničení předpotopního pokolení, tak na konci tisíce let vyvolá oheň ze země, který uchoval ke konečnému zničení nejenom těch generací, které následovaly po potopě, ale taktéž předpotopního pokolení, které zahynulo ve vodách potopy. – 3SG 87 IBC 1090.8

Genesis 7.

21-23. Zachování skrze víru v Krista – Byl to Kristus, který zachoval archu v bezpečí uprostřed burácejících, kypících vln, protože její obyvatelé měli víru v jeho moc, která je mohla zachránit. – RH March 12, 1901 IBC 1091.1

Genesis 8.

13. Semena a některé rostliny byly uchované – Nádherné stromy a kvetoucí křoviny byly zničeny. Přesto však Noe uchoval semena a vzal je s sebou do archy a Bůh svojí zázračnou mocí zachoval při životě několik nezvyklých druhů stromů a keřů pro budoucí generace. Krátce po potopě vyrašily z mnohých skal stromy a rostliny. Díky Boží prozřetelnosti byla semena roztroušena a vechnána do štěrbin skal a tam bezpečně ukryta pro budoucí použití člověka. – 3SG 76 *IBC 1091.2*

Genesis 9.

6. Bůh chrání lidská práva – Jak starostlivě Bůh chrání práva člověka! Za úkladnou vraždu dává trest. „*Kdo by koli vylil krev člověka, skrze člověka vylita bude krev jeho.*“ Kdyby nějakému vrahovi bylo dovoleno, aby unikl trestu, tehdy by jeho zhoubný vliv a kruté násilí vedlo ke zničení jiných. To by vedlo ke stejné situaci, jaká existovala před potopou. Bůh musí potrestat vrahy. On dává život, a on ho také odjímá, jestliže se tento život stane děsem a hrůzou pro jiné. – Manuscript 126, 1901 *IBC 1091.3*

12. Duha ukazuje Kristovu lásku, která obklopuje zemi – Když se díváme na tuto duhu, pečeť a znamení Božího zaslíbení daného člověku, že bouře jeho hněvu již nikdy více nezničí náš svět vodami potopy, pozorujeme, že jiné než pouze smrtelné zraky se dívají na tuto nádhernou podívanou. Andělé se radují, když se dívají na toto nádherné znamení Boží lásky k člověku. Vykupitel světa se na ni dívá, protože jeho prostřednictvím byla tato duha učiněna, aby se ukázala na nebesích jako znamení nebo zaslíbení smlouvy vůči člověku. Bůh sám se dívá na duhu na oblacích a rozpomíná se na svou věčnou smlouvu uzavřenou mezi ním a člověkem. *IBC 1091.4*

Po tomto strašlivém projevu Boží mstící moci, při zničení starého světa potopou, která nastala, Bůh věděl, že u těch, kteří byli zachráněni před všeobecnou zkázou, by se znovu probudil jejich strach a obavy, kdykoli by se kupily mraky, burácely hromy a šlehaly blesky. A aby zvuk bouře a padání deště z nebe neroznítíl strach v jejich srdcích z obavy, aby na ně nepřišla další potopa. Ale spatří Boží lásku v zaslíbení: (Citace Gn 9,12-15). *IBC 1091.5*

Rodina Noeho pohlížela s obdivem a uctivou bázní smíšenou s radostí na toto znamení Boží milosti, které se klenulo na nebi. Duha představuje Kristovu lásku, která obepíná zemi a sahá až do nejvyššího nebe, spojující lidstvo s Bohem a spojující zemi s nebesy. *IBC 1091.6*

Když se díváme na tuto překrásnou podívanou, můžeme se radovat v Bohu a být ujištěni, že on sám se dívá na toto znamení své smlouvy a že když se na ně dívá, rozpomene se na děti země, kterým toto znamení bylo dáno. Jejich utrpení, nebezpečí a zkoušky nejsou před ním ukryty. Můžeme se radovat v naději, že duha Božího smlouvy je nad námi. Bůh nikdy nezapomene na děti, o které pečuje. Jak je těžké pro mysl smrtelného člověka pochopit podivuhodnou Boží lásku a něžnost a jeho nesrovnatelnou blahosklonnost, když říká: „*Nebo když bude duha na oblaku, popatřím na ni, abych se rozpomenul na tebe.*“ – RH Feb. 26, 1880 *IBC 1091.7*

Genesis 11.

2-9. Lidé znovu obnovili nepřátelství – Dříve než byla země znovu osídlena, lidé znovu obnovili své nepřátelství vůči Bohu a nebi. Předávali své nepřátelství svým potomkům, jakoby dovednost a vynalézavost svádějící lidi a pudící je, aby pokračovali v neprirozených válkách, byly svatým dědictvím. – Letter 4, 1896 *IBC 1091.8*

3-7. Spolčení přineslo vzpouru – Toto spolčení přineslo vzpouru proti Bohu. Obyvatelé rovin Sinear založili své království pro vlastní vyvýšení, ne pro slávu Boží. Kdyby uspěli, vládli by obrovskou silou, odstranili by spravedlnost a zavedli by nové náboženství. Svět by byl demoralizován. Směsice náboženských myšlenek s klamnými teoriemi by měla za následek uzavření dveří

míru, štěstí a bezpečí. Tyto domněnky a klamné teorie, uskutečněné a zdokonalené, by odváděly mysl od věrnosti božským ustanovením a zákon Boží by byl přehlížen a zapomenut. Rozhodní lidé, podnikci a puze první velkým odbojníkem, by odporovali jakémukoliv zasahování do jejich plánů nebo do jejich špatného způsobu života. Namísto božských předpisů by ustanovili zákony, které by odpovídaly tužbám jejich sobeckých srdcí, aby mohli uskutečnit své záměry. – RH Dec. 10, 1903 IBC 1092.1

Genesis 12.

1. Abrahám vybrán z modlářského pokolení – Po potopě začal znovu na zemi vzrůstat počet obyvatel a spolu s ním vzrůstala i bezbožnost. Modlářství se stalo téměř všeobecným a Hospodin nakonec nechal zatvrzelé hříšníky, aby následovali svých zlých cest, zatímco on vybral Abraháma, z rodu Semova a učinil ho strážcem svého zákona pro budoucí generace. – Manuscript 65, 1906 IBC 1092.2

Abraháмова rodina zasažena falešnou bohoslužbou – V té době se modlářství rychle zahnízdilo a soupeřilo s uctíváním pravého Boha. Ale Abrahám se nestal modloslužebníkem. Ačkoli jeho vlastní otec kolísal mezi pravou a falešnou bohoslužbou a s jeho poznáním pravdy se mísily falešné teorie a modlářské praktiky, Abraham byl prost tohoto poblouznění. Nestyděl se ze svou víru a nesnažil se nijak zakrýt skutečnost, že učinil Boha svou důvěrou. „*Vzdělal tam oltář Hospodinu, a vzýval jméno Hospodinovo.*“ – YI March 4, 1897 IBC 1092.3

2-3. (J 8,56; Ga 3,8). Abrahám viděl přicházejícího Vykupitele – Kristus řekl farizeům: „*Abraham, otec váš, veselil se, aby viděl den můj, i viděl, a radoval se.*“ Jak mohl Abraham vědět o přicházejícím Vykupiteli? Bůh mu dal světlo týkající se budoucnosti. On se díval kupředu do doby, kdy měl Spasitel přijít na tuto zemi, kdy přikryl své božství lidstvem. Vírou viděl Vykupitele světa přicházejícího jako Boha v těle. Viděl, jak tíha viny byla snata z lidského rodu a byla vložena na božského Zástupce. – Manuscript 33, 1911 IBC 1092.4

(Ef 2,8). Zachovávaní přikázání podle Abrahámovy smlouvy – Kdyby nebylo možné pro lidské bytosti podle Abrahámovy smlouvy zachovávat Boží přikázání, každá duše by byla ztracena. Abraháмова smlouva je smlouvou milosti. „*Milostí spasení jste.*“ (Citace J 1,11-12) Neposlušné děti? Ne! Poslušné všem jeho přikázáním. Kdyby to nebylo pro nás možné, abychom byli zachovavateli přikázání, pak proč by Bůh činil z poslušnosti jeho přikázání důkaz, že ho milujeme? – Letter 16, 1892 IBC 1092.5

Genesis 13.

10-11. Lot vešel bohatý a vyšel, nemaje nic – Lot si vybral zemi nádherně situovanou, která slibovala velké výnosy. Lot do ní vešel bohatý a vyšel z ní nemaje nic; takový byl výsledek jeho volby. Je to velký rozdíl, zda se člověk usadí na místo, kde bude mít to nejlepší přispění těch správných vlivů, nebo zda si vybere časné výhody. Je mnoho cest, které vedou do Sodomy. Všichni potřebujeme pomazaný zrak, abychom mohli poznat cestu, která vede k Bohu. – Letter 109, 1899 IBC 1092.6

Lot byl přesvědčen o svém omylu – Lot si vybral Sodomu za svůj domov, protože viděl výhody, které by tam ze světského hlediska mohl získat. Ale potom, co se tam usadil a stal se bohatým v pozemských pokladech, přesvědčil se, že udělal chybu, když nevzal v úvahu mravní úroveň společnosti, ve které si učinil svůj domov. – RH Nov. 14, 1882 IBC 1092.7

Genesis 14.

18-20. Melchisedech představoval Krista – Bůh nikdy nenechal sebe sama bez svědectví na zemi. Kdysi Melchisedech představoval Pána Ježíše Krista osobně, zjevil pravdu nebes a zvěčnil zákon Boží. – Letter 190, 1905 IBC 1092.8

Byl to Kristus, který mluvil skrze Melchisedecha, kněze nejvyššího Boha. Melchisedech nebyl Kristus, ale byl hlasem Božím na světě, zástupcem Otce. A Kristus hovořil skrze všechna minulá pokolení; Kristus vedl svůj lid a byl světlem světa. Když Bůh vyvolil Abrahama jako představitele jeho pravdy, vyvedl ho z jeho země a oddělil ho daleko od jeho příbuzenství. Chtěl ho zformovat podle svého vlastního vzoru. Chtěl ho učit podle svého vlastního plánu. – RH Feb. 18, 1890 *IBC 1093.1*

20. (Gn 28,22; Lv 27,30). Desátky spadají až do dnů Adamových – Desátkový systém sahá zpět až za dny Mojžíšovy. Po lidech bylo požadováno, aby obětovali Bohu dary pro náboženské účely před určitým systémem, který byl dán Mojžíšem, dokonce tak daleko zpět až do dnů Adamových. Když se podřídili Božím požadavkům, projevíli to v oběti své vděčnosti za jeho milosrdenství a požehnání k nim. Toto bylo udržováno během následujících generací a bylo prováděno Abrahámem, který dal desátek Melchisedechovi, knězi nejvyššího Boha. Stejný princip existoval ve dnech Joba. – ST April 29, 1875 *IBC 1093.2*

Genesis 15.

9-11. Necht' nic neposkvrní vaši oběť – Bdi tak věrně, jak to činil Abrahám, aby krkavci nebo nějací jiní ptáci nesedli na tvoji oběť přinesenou Bohu. Každá myšlenka pochybnosti by měla být tak střežena, aby nespatriila denní světlo skrze naše ústa. Světlo vždy prchá před slovy, která vzdávají čest mocnostem temnosti. – Letter 7, 1892 *IBC 1093.3*

16. Bůh je dlouho snášel z příčiny dobrých Amorejských – Ve dnech Abrahámových Bůh prohlásil: „*Neboť ještě není doplněna nepravost Amorejských.*“ Bůh je nechtěl v té době nechat zničit. V tom je zjevena dlouhoshovívavost Boží. Amorejští byli v nepřátelství vůči jeho zákonu; nevěřili v něho jako v pravého a živého Boha. Mezi nimi bylo však několik dobrých jedinců a kvůli těmto nemnohým byl Bůh tak dlouho trpělivý. Staletí později, když se Izraelští vraceli z Egypta do zaslíbené země, byli Amorejští „*vypléněni před tváří synů Izraelských*“. Nakonec podlehlí záhubě, protože neustále svéhlavě pohrdali zákonem Božím. – RH July 12, 1906 *IBC 1093.4*

(Kaz 8,11-12). Odmítnutí světla přivedlo Amorejské do záhuby – Amorejští byli obyvateli Kanánu, a Hospodin zaslíbil tuto zemi Izraelitům. Musela však uplynout dlouhá doba, než jeho lid bude moci obsadit tuto zemi. Hospodin uvedl také důvod, proč musí uplynout tato doba. Řekl jim, že nepravost Amorejských nebyla ještě doplněna a že jejich vypuzení a vyhlazení nemohlo nastat dříve, dokud nenaplnili kalich své nepravosti. Jejich jednání bylo poznamenáno modlářstvím a hříchem, avšak míra jejich viny nebyla ještě taková, aby mohli být odsouzeni k záhubě. Ve své lásce a soucitu Bůh na ně nechal svítit světlo v ještě jasnějších paprscích; chtěl jim dát příležitost, aby mohli spatřit dílo jeho podivuhodné moci, aby neměli žádnou omluvu pro své zlé jednání. To je způsob, jak Bůh jedná s národy. Během určené doby zkoušky, uplatňuje dlouho shovívavost vůči národům, městům i jednotlivcům. Jestliže je však jasné, že nechtějí přijít k Němu, aby mohli mít život, tehdy na ně přicházejí soudy. Nastal čas, kdy přišel soud na Amorejské. A taktéž nastane čas, kdy všichni přestupníci jeho zákona poznají, že Bůh nebude v žádném případě ospravedlňovat vinného. – RH May 2, 1893 *IBC 1093.5*

Genesis 18.

19. Plnění podmínek přináší požehnání – Kdyby rodiče plnili podmínky, na základě kterých jim Bůh zaslíbil moc, tehdy by jejich domovy neopouštělo jeho požehnání. – RH May 21, 1895 *IBC 1093.6*

Genesis 19.

12-14. Sodoma překročila hranice milosti – Sodomští překročili hranice milosti a již žádné světlo jim nebylo poskytnuto před jejich zničením. Kdyby dokonce varování prošlo skrze města této

roviny a kdyby jim bylo řečeno právě to, co má přijít, kdo z nich by tomu uvěřil? Oni nechtěli již více přijmout poselství a Bůh to věděl, podobně jako zeťové Lotovi. – Manuscript 19a, 1886 IBC 1093.7

16. Lot ochromen – Lot byl jednoduše ochromen obrovskou pohromou, která právě nastala; byl ohromen žalem při pomýšlení, že má opustit všechno, co mu bylo na zemi drahé. – RH Nov. 14, 1882 IBC 1094.1

Genesis 22.

1. (Jk 1,13). Bůh dopustil jisté okolnosti, aby vyzkoušel – Co je to pokušení? Je to prostředek, kterým ti, kteří tvrdí, že jsou Božími dětmi, jsou zkoušeni a vyzkoušeni. Čteme, že Bůh pokoušel Abraháma a také i dívky Izraele. To znamená, že Bůh dopustil, aby nastaly okolnosti, v nichž by vyzkoušel jejich víru a vedl je k tomu, aby se obraceli k němu o pomoc. Podobně i dnes Bůh dopouští, aby na jeho lid přišlo pokušení, aby si uvědomil, že on je jejich pomocníkem. Jestliže se v pokušeních k němu přiblíží, on je posílí, aby v nich mohli obstát. Jestliže však podlehnou nepříteli tím, že se nepostavili blízko svého Všemocného Pomocníka, budou přemoženi. Sami se odloučili od Boha. Nesvědčí o tom, že krácejí po Boží cestě. – ST March 12, 1912 IBC 1094.2

2. Nic není příliš drahé, aby nemohlo být odevzdáno Bohu – Tento skutek Abrahámovy víry je zaznamenán k našemu užitku. Učí nás velké lekci důvěry vůči Božím požadavkům, jakkoli přísné a těžké mohou být. A kromě toho učí děti dokonalé poslušnosti vůči jejich rodičům i vůči Bohu. Abraháмова poslušnost nás učí, že nic není pro nás tak příliš drahé, aby nemohlo být odevzdáno Bohu. – ST Jan. 27, 1887 IBC 1094.3

12. Každý dar patří Bohu – Abraháмова zkouška byla nejtěžší zkouškou, jaká vůbec na člověka může přijít. Kdyby v ní selhal, nikdy by nebyl zaznamenán jako otec věřících. Kdyby se uchýlil od Božího příkazu, svět by byl zbaven podnětného příkladu nepochybné víry a poslušnosti. Tato lekce byla dána, aby zářila po všechny věky, ze které se můžeme naučit, že nic není příliš tak drahé, aby nemohlo být odevzdáno Bohu. Když se díváme na každý dar jako na patřící Pánu, tak si takto zajišťujeme nebeská požehnání. Dávejte Bohu zpět svěřené vám majetky a bude vám svěřeno ještě více. Jestliže budete zadržovat pro sebe vaše majetky, neobdržíte žádnou odměnu v tomto životě a ztratíte odměnu v životě, který má přijít. – YI June 6, 1901 IBC 1094.4

Izák symbolem ukazujícím na Krista – Obětování Izáka bylo naplánováno Bohem jako symbol oběti jeho Syna. Izák byl symbolem ukazujícím na Syna Božího, který by obětován jako oběť za hříchy světa. Bůh chtěl vštípit Abrahámovi evangelium záchrany lidstva; aby učinil tuto pravdu skutečností a vyzkoušel jeho víru, Bůh požádal od Abraháma, aby zabil svého milovaného Izáka. Všechna muka, která Abrahám musel vytrpět během této tajemné a strašné zkoušky, měla sloužit k tomu, aby hluboce zapůsobila na jeho pochopení plánu vykoupení padlého lidstva. – YI March 1, 1900 IBC 1094.5

Genesis 25.

29-34. (Žd 12,16-17). Právo prvorozenství ztratilo hodnotu a svatost – Ezau měl zvláštní, silnou touhu po určitém jídle a tak dlouho uspokojoval vlastní „já“, že již necítil žádnou nutnost odvrátit se od této lákové a žádostivé pochoutky. Tak velmi o tom přemýšlel, že neučinil žádné zvláštní úsilí, aby zkontroloval svoji chuť, až dokud její moc nepotlačila každou další myšlenku a úplně ho neovládla. Představoval si, že bude muset velmi trpět a dokonce může i zemřít, jestliže nedostane tuto zvláštní lahůdku. Čím více o tom přemýšlel, tím více jeho touha sílila, až jeho právo prvorozenství, které bylo svaté, ztratilo svoji hodnotu a svatost. Pomyslel si, dobře, když ho nyní prodám, později ho mohu zase snadno koupit zpět. ... Když se ho snažil koupit zpět, dokonce i za velkou oběť na jeho straně, nebyl schopný tak učinit. ... Pečlivě a se slzami hledal pokání. Všechno bylo marné. Po hrdl požehnáním a Hospodin ho odňal od něho navždy. – RH April 27, 1886 IBC 1094.6

Ezau je příkladem – Ezau prošel krizí svého života, aniž o tom věděl. To, co považoval za málo hodnotnou věc, myšlenka se stala skutkem, která zjevila převládající rysy jeho charakteru.

Ukázala jeho volbu, jeho pravé ocenění toho, co bylo svaté a co měl svatě opatrovat. Prodal své prvorozenství za nevelký požitek, aby uspokojil svou chvilkovou potřebu, a toto rozhodlo o jeho dalším běhu života. Pro Ezaua kousek jídla bylo víc než služba jeho Mistru. – Letter 5, 1877 IBC 1094.7

Ezau představuje ty, kteří neokusili vlastních výsad, které jsou pro ně koupené za nekonečně velkou cenu, ale prodali své prvorozenství za uspokojení chuti nebo za lásku k zisku. – Letter 4, 1898 IBC 1095.1

Genesis 28.

12. Ti, kteří chtějí stoupat, musí pevně klást své nohy – Ježíš je žebřík do nebe... a Bůh nás volá, abychom na tento žebřík vystoupili. Nemůžeme to však učinit, dokud jsme obtíženi pozemskými poklady. Křivdíme si, když naše pohodlí a osobní výhody stavíme výše než Boží věci. V pozemském bohatství nebo v tom, co nás obklopuje, není žádné záchrany. Člověk není vysoce ceněn v Božích očích nebo jím uznáván za dobrého proto, že vlastní pozemská bohatství. Jestliže chceme získat opravdovou zkušenost ve stoupaní, musíme se naučit, že když stoupáme, musíme překonat každou překážku za námi. Ti, kteří stoupají, musí své nohy klást pevně na každou příčku žebříku. – ST Feb. 1, 1899 IBC 1095.2

12-13. Kristus přemost'uje propast – Jákob chtěl získat podvodem právo na prvorozenství, zklamal však sebe sama. Myslel si, že ztratil všechno, své spojení s Bohem, svůj domov a stal se zklamaným uprchlíkem. Ale co učinil Bůh? Díval se na něho v jeho beznadějném stavu, viděl jeho zklamání a viděl v něm materiál, který by mohl vrátit zpět k Boží slávě. Když viděl jeho žalostný stav, ukázal mu ve snu žebřík, který představuje Ježíše Krista. Zde je člověk, který ztratil veškeré spojení s Bohem, a Bůh nebes, když se dívá na něho, dává svolení, aby se Kristus stal mostem přes propast, kterou učinil hřích. Když se tak na to díváme, můžeme říci: Toužím po nebi, ale jak ho mohu dosáhnout? Nevidím žádnou cestu. Stejně tak přemýšlel Jákob, a proto mu Bůh ukázal ve snu žebřík. A tento žebřík spojuje zemi s nebesy, s Ježíšem Kristem. Člověk může po něm vystupovat, protože jeho spodní část se opírá o zem a jeho nejvyšší příčka sahá až do nebes. ... IBC 1095.3

Vy, obyvatelé země, chvalte jej! A proč? Protože skrze Ježíše Krista, jehož dlouhé lidské rameno objalo lidský rod, zatímco svým božským ramenem se chopil trůnu Nekonečného, je přemostěna propast jeho vlastním tělem. A tento maličký svět, který byl kvůli hříchu oddělen od společenství nebes a stal se ostrovem, je znovu vrácen do původního stavu, protože Kristus přemostil tuto propast. – Manuscript 5, 1891 IBC 1095.4

Genesis 31.

50. Lában chápal zlo mnohoženství – Lában chápal, jaké zlo přináší mnohoženství, ačkoli to bylo pouze jeho lstí, že si Jákob vzal dvě ženy za manželky. Dobře věděl, že to byla žárlivost Líe a Ráchel, která je vedla k tomu, že nabídly své služby Jákobovi, což narušilo rodinné vztahy a zvětšilo neštěstí jeho dcer. A nyní, když jeho dcery odcházejí daleko od něho a mají být od něho zcela odloučeny, toužil, pokud je to jen možné, zabezpečit jejich štěstí. Lában nechtěl, aby Jákob na sebe přivedl ještě větší neštěstí a také na Líu a Ráchel, tím, že by si vzal za manželky další ženy. – 3SG 126 IBC 1095.5

Genesis 32.

24. Vítězství je zajištěno, když se zřekneme vlastního „já“ – Jákob „*se potýkal s andělem, a přemohl*“. Pokorou, pokáním a zřeknutím se vlastního „já“ zvítězil tento hříšný, bloudící smrtelník nad Majestátem nebes. Zachytil se třesoucí rukou zaslíbení Božího a srdce nekonečné lásky se nemohlo odvrátit od hříšnickovy prosby. ... IBC 1095.6

Necht' si nikdo nezoufá, že nemůže dosáhnout vítězství. Vítězství je zajištěno, když naše „já“ odevzdáme Bohu. – Manuscript 2, 1903 IBC 1095.7

26. (Mt 11,12). Je nezbytné rozhodné úsilí a víra – Jákob měl strach a obavy, když se snažil ve své vlastní síle dosáhnout vítězství. Božského návštěvníka považoval za nepřítele a zápasil s ním, dokud ho neopustily všechny síly. Když se však zcela spolehl na Boží milost, tehdy zjistil, že místo aby se ocitl v rukou nepřítele, ocitl se v objetí náruče nekonečné lásky. Viděl Boha tváří v tvář a jeho hříchy mu byly odpuštěny. „*Království nebeské násilí trpí, a ti, kteříž násilí činí, uchvacují je.*“ Toto násilí zaujímá celé srdce. Být rozdvojené mysli znamená být nestálým. V díle přípravy je požadována rozhodnost, sebezapření a posvěcené úsilí. Rozum a svědomí mohou být spojeny, ale když naše vůle není zapojena, potká nás neúspěch. Každá schopnost a každý pocit musí být do tohoto zapojen. Horlivost a vroucí modlitba musí zaujmout místo netečnosti a lhostejnosti. Pouze vážným a rozhodným úsilím a také vírou v Kristovy zásluhy můžeme zvítězit a získat království nebeské. Náš čas pro toto dílo je krátký. Kristus brzy přijde podruhé. – YI May 24, 1900 IBC 1095.8

Genesis 35.

2-3. Jákobovo úsilí za účelem napravení zla bylo přijato – Jákob se pokoril a od své rodiny vyžadoval, aby se též pokorila a odložila všechny své ozdoby, protože měl vykonat smíření za jejich hříchy přinesením oběti Bohu. Toužil, aby se Hospodin za ně přimluvil a neopouštěl je, aby nebyli zničeni okolními národy. Bůh přijal Jákobovo úsilí mající odstranit zlo z prostředku jeho rodiny; zjevil se mu, požehnal mu a obnovil slib, který mu dal, protože jeho bázeň byla při něm. – 3SG 137 IBC 1096.1

Genesis 37.

4. Jozef představuje Krista – Jozef představuje Krista. Ježíš přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. Byl zavržen a pohrnut, protože jeho skutky byly spravedlivé a jeho důsledný sebezapíravý život byl neustálou výtkou těm, kteří předstírali zbožnost, ale jejichž životy byly zkažené. Jozefova ctnost a poctivost byla prudce napadena, avšak žena, která ho chtěla svěst z pravé cesty, ho nemohla přemoci. Z toho důvodu projevila silnou nenávist vůči jeho ctnosti a bezúhonnosti, kterou nemohla narušit a vynesla proti němu falešné svědectví. Nevinný musel trpět pro svou spravedlnost. Pro svou ctnost byl uvržen do vězení. Jozef byl prodán svými bratřími nepřátelům za malý obnos peněz. Syn Boží byl prodán jeho nejúhlavnějším nepřátelům jedním z jeho učedníků. Ježíš byl pokorný a svatý. Jeho život byl životem bezpříkladného sebezapření, dobroty a svatosti. Neprovinil se žádným zlem, přesto však byli najati falešní svědkové, aby proti němu svědčili. Stal se předmětem nenávisti, protože věrně káral hřích a zkaženost. Jozefovi bratři strhli z něho pestrobarevnou sukni. Ježíšovi popravčí metalí los o jeho bezešvé roucho. – 3SG 174 IBC 1096.2

17-20. Jozef se odvrátil od svých bratrů – Jozefovi bratři ho hrubě odbyli. Sdělil jim účel svého příchodu, ale oni mu na to neodpověděli. Jozef byl vyděšen, když spatřil jejich rozhněvané pohledy. Zmocnil se ho strach namísto radosti a s hrůzou se instinktivně od nich odvrátil. Pak se ho násilím zmocnili a posmívali se mu kvůli napomenutím, která jim v minulosti udělil. Potom ho obvinili, že své sny vypráví proto, aby se nad nimi povýšil v očích svého otce, aby ho otec miloval více než je samotné. – 3SG 140 IBC 1096.3

28, 36. Jozef přinesl Egyptu požehnání – Jozef považoval své prodání do Egypta za největší neštěstí, jaké ho mohlo potkat. Viděl v tom však nutnost důvěřovat Bohu tak, jak to nikdy nečinil, když byl pod ochranou otcovy lásky. Jozef přinesl Boha s sebou do Egypta a tato skutečnost byla viditelná v jeho radostném chování se uprostřed jeho zármutku. Tak, jako truhla Boží přinesla Izraeli pokoj a blahobyt, tak tento Boha milující a Boha se bojící mládenec přinesl požehnání Egyptu. To bylo tak očividné, že Putifar, v jehož domě Jozef sloužil, připisoval všechna svá požehnání koupenému otroku a učinil ho spíše synem než sluhou. Je Božím záměrem, aby ti, kteří milují a ctí jeho

jméno, byli také poctěni a aby sláva, kterou vzdávají Bohu, vyzařovala také z nich. – YI March 11, 1897 IBC 1096.4

Genesis 39.

9. Rané dojmy opevnily srdce – Dojmy, které zapůsobily na Jozefovu mysl v jeho raném věku, opevnily jeho srdce v hodině prudkého pokušení a vedly ho ke zvolání: „*Jak bych tedy učinil takovou nešlechtnost, a hřešil i proti Bohu?*“ Dětství je dobou, ve které mohou být získány ty nejtrvalejší dojmy. ... IBC 1096.5

Semena zasetá v dětství pečlivou, bohabojnou matkou, vyrostou ve stromy spravedlnosti, kvetoucí a přinášející ovoce, a poučení udělená bohabojným otcem slovem i příkladem, budou podobně jako v případě Jozefa přinášet bohatou žně v budoucnosti. – GH Jan. 1880 IBC 1097.1

Neporušená budoucnost závisí na rozhodnutí okamžiku – Je málo pokušení, jež by byla tak nebezpečná a zhoubná pro mladé lidi, jako pokušení smyslnosti, a žádné z nich, když se mu podlehnou, není tak rozhodně zničující pro duši i tělo s ohledem na tento život i na věčnost. Blaho jeho neporušené budoucnosti závisí na rozhodnutí jednoho okamžiku. Jozef v tichosti pozvedá svůj zrak k nebi s prosbou o pomoc; svléká svou uvolněnou vrchní část oděvu a nechává ho v ruku své pokušitelky, zatímco jeho oči září rozhodným odhodláním v místě bezbožné vášně a volá: „Jak bych tedy učinil takovou nešlechtnost, a hřešil i proti Bohu?“ Vítězství je dosaženo; utíká od okouzlujícího člověka, je zachráněn. – Letter 3, 1879 IBC 1097.2

9-19. Prozřetelnost zvrátí plány nepřítele – Uprostřed nástrah, jimž jsou všichni vystaveni, potřebujeme silnou a spolehlivou ochranu, na kterou bychom se mohli spolehnout. Mnohým se v tomto zkaženém věku dostává tak nepatrné zásoby Boží milosti, že v mnoha případech je jejich ochrana zlomena již při prvním útoku a stávají se oběťmi nelítostných pokušení. Štít milosti může zachovat všechny neporažené pokušeními nepřítele, i když jsou obklopeni nejzkaženějšími vlivy. Pevnými zásadami a neochvějnou důvěrou v Boha může jejich ctnost a šlechtnost charakteru zářit, a i když jsou obklopeni zlem, žádná skvrna nemusí zůstat na jejich ctnosti a bezúhonnosti. A i kdyby jako Jozef museli snášet pomluvy a falešná obvinění, Prozřetelnost obrátí všechny plány nepřítele v dobro a Bůh je ve svém čase tak vyvýší, jak byli poníženi hříšnou pomstychtivostí. – 3SG 145-146 IBC 1097.3

20. (Pl 3,27; Mt 23,12). Zdánlivý úspěch neřesti jako těžká zkouška – Jozefova věrná poctivost vedla ke ztrátě jeho dobré pověsti a svobody. Je to nejtěžší zkouška, jaké mohou být ctnostní a bohabojní jedinci vystaveni, kdy se zdá, že neřest vzkvétá, zatímco ctnost je zašlapána do prachu. Svůdkyně žijící v blahobytu jako vzor ctnostného chování, zatímco Jozef věrný zásadám, byl hanebně obviněn z nejodpornějšího zločinu. Jozefovo náboženství uchovalo přes všechny jeho zkoušky jeho povahu laskavou a jeho soucit s lidmi vřelý a silný. Jsou lidé, kteří když vycítí, že není s nimi správně zacházeno, se stanou zahořklými, skoupými, mrzutými a neuctivými ve slovech i v chování. Upadnou do znechucení, nenávidění a nenávidí jiné. Jozef však byl křesťan. Když začal jeho vězeňský život, nic neučinil dříve, dokud nevnesl jas svých křesťanských zásad do aktivní činnosti; snažil se být užitečný jiným. Pronikl do starostí svých spoluvězňů. Byl přívětivý, protože křesťan je „džentlmen“. Bůh ho připravoval touto kázní pro postavení veliké zodpovědnosti, cti a užitečnosti a on se ochotně učil, laskavě přijímal lekce, kterým ho Hospodin vyučoval. Naučil se nosit jho již ve svém mládí. Poslušnost byla první lekcí, kterou se naučil ovládat. Pokořil se a Hospodin ho vynesl do zvláštní hodnosti. – Letter 3, 1879 IBC 1097.4

Strádání připravovala Jozefa pro vysoké postavení – Role, kterou Jozef musel odehrát v souvislosti se scénami v ponurém vězení, ho nakonec vynesla do postavení blahobytu a slávy. Bůh usoudil, že je třeba, aby získal zkušenost v pokušeních, protivenstvích a strastech, aby ho takto připravil pro plnění vysokého postavení. – 3SG 146 IBC 1097.5

Genesis 41.

38-40. Tajemství věrnosti – Jozef nosil své náboženství všude a to bylo tajemství jeho neoblo-
mné věrnosti. – Manuscript 59, 1897 *IBC 1097.6*

38. Lidé poznají živé spojení s Bohem – Ten, kdo přijímá Krista živou vírou, má živé spojení
s Bohem a stává se nástrojem k jeho slávě. Šíří kolem sebe atmosféru nebes, která je Boží milostí,
pokladem, který svět nemůže koupit. Ten, kdo je v živém spojení s Bohem, může zaujímat skromné
postavení, přesto jeho mravní hodnota je tak vzácná, jako byla hodnota Jozefa a Daniele, kteří byli
pohanskými králi rozpoznáni jako muži, v nichž přebýval Duch Boží. – Manuscript 54, 1894 *IBC*
1097.7

Genesis 42.

21. Jozefovi bratři se báli otroctví – Jozefovi bratři prodali Jozefa jako otroka, a proto se
obávali, že je Bůh bude chtít potrestat tím, že dovolí, aby se sami stali otroky. – 3SG 156 *IBC 1098.1*

Genesis 45.

5. Myslím bratří se ulevilo – Jozefovi bratři se pokorně vyznali ze své křivdy, jíž se dopustili
na Jozefovi, a prosili ho za odpuštění. Velmi se radovali, když zjistili, že Jozef je stále naživu, pro-
tože trpěli ve své mysli velkými výčitkami svědomí a velkou úzkostí od té doby, co s ním tak krutě
naložili. A nyní, když věděli, že nejsou vinní jeho krví, se jejich neklidným myslím ulevilo. – 3SG
167 *IBC 1098.2*

Genesis 49.

3-4. (kap. 39,9). Nestálí jako voda – Všude můžeme potkat lidi, kteří nemají žádné pevné zá-
sady. Pro ně je obtížné vzepřít se pokušení. Necht' přijde z jakékoli strany a v jakékoli podobě, musí
učinit veškerá opatření, aby se obklopili vlivy, které by posílily jejich morální síly. Necht' se oddělí
od těchto prospěšných vlivů a spojení a budou ztotožnění s třídou bezbožných a brzy se ukáže, že
nemají skutečnou oporu shůry, protože spoléhali na svou vlastní sílu. Byli chváleni a vyvyšováni,
zatímco jejich nohy stály na pohyblivém písku. Jsou jako Ruben, nestálí jako voda, nemají žádnou
vnitřní poctivost a jako Ruben nebudou nikdy vyvýšeni. To, co potřebujete, je vidět vaši závislost
na Bohu a mít odhodlané srdce. Buďte lidmi na svém místě; prokažte se silou charakteru tam, kde
se nacházíte, buďte uschopnění skrze Ježíše Krista a řekněte: „Ne, já nebudu činit takovou velkou
nepravost a hřešit proti Bohu.“ Tento druh bezstarostné dobrosrdečnosti, která si nikdy nedodá od-
vahy, aby rozhodně odepřela jakoukoli nabídku, která by poškodila jeho mravní a náboženský vliv
v Božích očích i v pohledu člověka, je vždy více pod kontrolou satana, než pod kontrolou Ducha
Božího. Oni jsou velmi snadno svedeni ke zlu, protože mají velmi povolnou povahu a je pro ně bo-
lestné vyslovit rozhodné NE, „nebudu činit takovou nepravost a hřešit proti Bohu“. Když jsou vy-
bídnuti, aby si vzali skleničku rozradostněnými muži či ženami, jsou vedeni jako vůl na zabití a při-
pojí se k bezbožným, kteří se později vysmívají jejich rychlé poddajnosti. Takoví nemají vnitřní sí-
lu, na kterou by se mohli spolehnout. Neučinili Boha svou důvěrou. Nevlastní vznešené zásady po-
vinnosti. – Letter 48, 1887 *IBC 1098.3*

Exodus 1.

1. Viz komentář EGW k Dt 1,1.

8. Egyptané zhřešili odmítáním světla – Hřích Egyptanů spočíval v tom, že odmítali světlo, které jim Bůh tak milostivě poslal skrze Jozefa. – YI April 15, 1897 *IBC 1098.5*

Exodus 2.

10. (Žd 11,26-27). V Egyptě Mojžíš studoval Boží zákon – Mojžíšova síla spočívala ve spojení se Zdrojem veškeré moci – Hospodinem Bohem zástupů. Velkolepě se povznosl nad každé pozemské lákadlo a zcela se spolehl na Boha. Považoval se za Hospodinova. I když byl spojen s úředními zájmy egyptského krále, stále studoval zákony Boží vlády a tím rostla jeho víra. Tato víra pro něho měla velkou cenu. Byla hluboce zakořeněna skrze naučení získaná v jeho nejranějších letech a jeho životní výchova ho měla připravit pro velké dílo vysvobození Izraele z otroctví. Přemýšlel o těchto věcech; neustále věnoval pozornost svému pověření, které dostal od Boha. Po zabití Egyptana zjistil, že nerozuměl Božímu plánu, utekl proto z Egypta a stal se pastýřem. Již si nedělal plány, že vykoná velké dílo, nýbrž se stal velmi pokorným; závoj, který zatemnil jeho mysl, byl odstraněn a on vychoval své nitro k tomu, aby hledal Boha jako své útočiště. – Letter 21a, 1893 *IBC 1098.6*

11. (Sk 7,22). Vycvičen pro dvojí vedení – Mojžíš byl inteligentním mužem. Z Boží prozřetelnosti mu byla dána příležitost, aby získal způsobilost pro velké dílo. Byl důkladně vycvičen jako vojevůdce. Když šel do boje, aby se setkal s nepřítelem, vždy zvítězil. Při návratu z boje celá jeho armáda zpívala na jeho počest písně chvály. Přesto všechno stále pamatoval na to, že skrze něho chce Bůh vysvobodit dítky Izraele. – YI Jan. 29, 1903 *IBC 1099.1*

Exodus 3.

1. Jetro byl vybrán – Jetro byl vybrán z temnoty pohanského světa, aby zjevil zásady nebes. Bůh má vždy zvolené nástroje a vždy jsou dány hojné důkazy, že tyto nástroje jsou nebem určené a nebem poslané. – Letter 190, 1905 *IBC 1099.2*

Mojžíš převeden do soukromé školy – Bůh přemístil Mojžíše z přepychového dvora, kde bylo každé jeho přání uspokojeno, do soukromé školy. Zde mohl Hospodin s Mojžíšem obcovat a takto ho naučit, aby se seznámil se strastmi, zkouškami a nebezpečími pouště. – YI Dec. 13, 1900 *IBC 1099.3*

2-5. Hořící keř jako skutečnost – Nejbystřejší rozum není schopen vysvětlit božské zjevení v hořícím keři. To nebyl sen; to nebylo vidění; to byla živá skutečnost – něco, co Mojžíš viděl svými očima. Slyšel Boží hlas, volající k němu z keře, a když si uvědomil, že stojí v bezprostřední přítomnosti Boha, zakryl si svou tvář. Bůh obcuje s lidmi. Mojžíš nikdy nebyl schopen popsat dojem, jaký na jeho mysl učinil pohled, který tehdy viděl, a tón hlasu, který k němu promluvil; tento dojem však nemohl být nikdy vymazán. Nebe se k němu velmi přiblížilo, když s uctivou bázní poslouchal slova: „*Já jsem Bůh otce tvého, Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův.*“ Jaká obdivuhodná blahosklonnost pro Boha opustit nebeské dvory a zjevit sám sebe Mojžíšovi a hovořit s ním tváří v tvář „*tak jako hovoří člověk se svým přítelem*“. – YI Dec. 20, 1900 *IBC 1099.4*

14. Bůh vidí budoucnost tak, jako my vidíme přítomnost – JÁ JSEM znamená věčnou existenci; minulost, přítomnost i budoucnost je pro Boha jedno a totéž. On vidí velmi vzdálené události uplynulých dějin a také dalekou budoucnost v tak jasném světle, jako my vidíme ty věci, které se stávají každodenně. Nevíme, co je před námi, a i kdybychom věděli, tak by to nepřispělo k našemu věčnému blahu. Bůh nám dává příležitost, abychom cvičili víru a důvěru v toho velkého JÁ JSEM. – Manuscript 5a, 1895 *IBC 1099.5*

20. Rány jako znamení Boží moci nade všemi – Když dítky Izraele byli v egyptském otroctví, Bůh se jim zjevil jako Bůh, který je nad veškerou lidskou autoritou, veškerou lidskou velikostí. Znamení a zázraky, které konal ve prospěch svého lidu, zjevily jeho moc nad přírodou a nad největšími z těch, kteří uctívali přírodu a kteří přehlíželi moc, která učinila přírodu. *IBC 1099.6*

Bůh procházel pyšnou egyptskou zemí tak, jako bude procházet zemí v jejích posledních dnech. – RH July 10, 1900 *IBC 1099.7*

Exodus 4.

10. Obava před vnášením vlastního „já“ do Božího díla – Když Mojžíšovi skončilo období přípravy a zkoušek, bylo mu znovu řečeno, aby šel a vysvobodil Izraele, nevěřil sám v sebe, byl nevýmluvný a cítil se nesmělý. Řekl: „*Kdo jsem já, abych šel k faraónovi a abych vyvedl syny izraelské z Egypta?*“ Jako omluvu uváděl nedostatek výmluvnosti v řeči. Byl vojevůdcem egyptských vojsk, a proto jistě uměl dobře mluvit. Obával se však, aby nevnesl vlastní „já“ do jemu svěřeného díla. – Manuscript 11, 1903 *IBC 1099.8*

21. Odmítnutí světla zatvrzuje srdce – Faraó viděl mocné působení Ducha Božího; viděl zázraky, které Hospodin vykonal skrze svého služebníka, odmítl však poslušnost Božího příkazu. Odbojný král se pyšně zeptal: „*Kdo jest Hospodin, abych poslechl hlasu jeho a propustil Izraele?* ...“ A když Boží soudy dopadaly na něho stále více a silněji, setrval ve svém tvrdohlavém odporu. Odmítnutím světla z nebe se stal zatvrzelým a necitlivým. Boží prozřetelnost zjevila faraónovi Boží moc a tyto projevy, jenž zůstaly nepovšimnuty, se staly prostředkem k zatvrzení faraónova srdce vůči světlu z nebes. Ti, kdož vyvyšují své vlastní myšlenky nad jasně zjevenou Boží vůli, říkají jako faraón: „*Kdo jest Hospodin, abych poslechl hlasu jeho?*“ Každé odmítnutí světla zatvrzuje srdce a zatemňuje rozum; a tito lidé shledají, že je to pro ně stále těžší a těžší, aby rozeznali mezi dobrem a zlem a stanou se troufalejšími v odporování Boží vůli. – Manuscript 3, 1885 *IBC 1099.9*

(Mt 12,31-32). Bůh odevzdal osud faraóna do jeho vlastních rukou – Každý další důkaz Boží moci, jemuž se egyptský panovník postavil na odpor, ho vedl k ještě silnějšímu a vytrvalejšímu odporu vůči Bohu. Dílo šlo tedy dál, smrtelný člověk bojoval proti zjevené vůli nekonečného Boha. Tento případ je jasnou ukázkou hříchu proti Duchu svatému. „*Cožkoli rozsíval by člověk, toť bude i žítí.*“ Hospodin postupně odjímal svého Ducha. Když odňal svou zdržující moc, odevzdal krále do rukou největšího ze všech tyranů – vlastního „já“. – RH July 27, 1897 *IBC 1100.1*

(Ga 6,7). Faraó rozsíval zatvrzelost a sklízel zatvrzelost – „*Cožkoli rozsíval by člověk, toť bude i žítí.*“ Faraó zasel zatvrzelost a sklízel zatvrzelost. To on sám zasel toto semeno. Nebylo více zapotřebí, aby Bůh nějakou další mocí zasahoval do růstu jeho rostliny, než jak zasahuje do růstu kukuřičného zrna. Všechno, co je potřebné, je nechat semeno vyklíčit a vypučet, aby přineslo ovoce podle svého druhu. Žeň zjeví to, jaký druh semena byl zaset. – Manuscript 126, 1901 *IBC 1100.2*

Vzpoura plodí vzpuru – Když rána ustala, král nechtěl nechat Izraele odejít. Vzpoura plodí vzpuru. Král se stal svým neustálým odporem vůči Boží vůli tak zatvrzelým, že se celá jeho bytost vzbouřila vůči strašným projevům božské moci. – 3SG 215 *IBC 1100.3*

Izrael by byl zachován, i kdyby měl faraón zemřít – Faraó zatvrdil své srdce proti Hospodinu a přes všechna znamení a mocné zázraky, jichž byl svědkem, se odvážil vyhrožovat Mojžíši a Aronovi, že jestli se před ním ještě jednou objeví, že budou muset zemřít. Kdyby se král nestal zatvrzelým ve své vzpouře proti Bohu, tehdy by se mohl pokořit pod uvědoměním si moci živého Boha, který může zachránit nebo zničit. Poznal by, že Ten, který může konat takové zázraky a rozhoduje svá znamení a divy, by zachoval životy svých vyvolených služebníků, dokonce i kdyby měl zabít egyptského krále. – 3SG 220 *IBC 1100.4*

Exodus 7.

10-12. Výtvoři kouzelníků byly napodobeninou. Zdálo se, že kouzelníci pomocí svých kouzel vykonali některé věci podobné těm, které konal Bůh rukou Mojžíše a Arona. Neproměnili ve

skutečnosti své hole v hady, nýbrž kouzlem za přispění velkého podvodníka vyvolali pouze zdání hadů, aby tak napodobili dílo Boží. Satan napomáhal svým služebníkům, aby se postavili proti dílu Nejvyššího, aby mohl oklamat lidi a podněcovat je v jejich vzpouře. Faraón se chápal sebemenší záminky, jakou mohl získat, jen aby mohl ospravedlnit svůj odpor vůči dílu Božimu, vykonanému Mojžíšem a Aronem. Řekl těmto Božím služebníkům, že jeho kouzelníci mohou vykonat všechny tyto zázraky. Rozdíl mezi dílem Božím a výtvořem kouzelníků byl v tom, že jedno bylo z Boha a druhé od satana. Jedno bylo pravé a druhé falešné. – 3SG 205-206 *IBC 1100.5*

Exodus 8.

7. Faraón pokračoval ve svém uctívání během ran – Během ran, jež dopadaly na Egypt, byl faraón přesný ve svém uctívání řeky. Navštěvoval ji každý den a když stál na jejích březích, vzdával chválu a díky vodě, líčil velké dobro, které mu učinila a vyprávěl o vodě, že má velkou moc a že by bez ní nemohli existovat. Jejich země byla zavlažována jejími vodami a ona zajišťovala potravu pro jejich stoly. – 4SG 54-55 *IBC 1100.6*

Exodus 9.

3. Rány byly zkouškou – Ti, kteří dbali slov Hospodinových, shromáždili svůj dobytek do stodol a stájí, zatímco ti, jejichž srdce byla zatvrzelá, podobně jako srdce faraónovo, nechali svůj dobytek na poli. Zde byla příležitost vyzkoušet přepjatou pýchu Egyptanů a ukázat ty, jejichž srdce byla skutečně ovlivněná podivuhodným Božím jednáním s jeho lidem, kterým oni pohrdali a s nímž krutě zacházeli. – 3SG 214 *IBC 1101.1*

Exodus 11.

1, 8. Mojžíš se znovu nebojácně setkal s faraónem – Přesto, že Mojžíšovi bylo zakázáno znovu přijít před faraóna, protože v ten den, v němž by spatřil jeho tvář, měl zemřít, přesto měl ještě jedno poselství od Boha pro vzpurného krále. Odhodlaně vstoupil do jeho přítomnosti a postavil se nebojácně před ním, aby mu oznámil slovo Hospodinovo. ... *IBC 1101.2*

Když Mojžíš řekl králi o ráně, která měla na ně dopadnout, strašnější než jaká kdy navštívila Egypt, která způsobí, že se všichni jeho velcí rádcové před ním skloní a budou prosit Izraelity, aby odešli z Egypta, král byl nadmíru rozhněván. Byl rozrušen, protože nemohl Mojžíše zastrašit a způsobit, aby se třásl před jeho královskou mocí. Mojžíš se však opřel o mocnější rameno, než jaké měl jakýkoli pozemský panovník. – 3SG 221-222 *IBC 1101.3*

Exodus 12.

31-32. Faraón přiveden od pýchy k pokoře – Když Egyptané od krále na jeho trůnu až po nejnižšího služebníka byli trápeni a jejich prvorození byli zabiti, po celém Egyptě se rozlehl pláč a nařikání. Tehdy si faraón vzpomenu na své pyšné vychloubání: „*Kdo jest Hospodin, abych poslechl hlasu jeho a propustil Izraele? Hospodina neznám, Izraele také nepropustím.*“ Pokořil se a rychle se odebral se svými rádci a předními muži do země Gesen, poklonil se před Mojžíšem a Aronem a prosil je, aby šli a sloužili svému Bohu. Svá stáda měli vzít s sebou tak, jak požadovali. Úpěnlivě je prosili, aby odešli, protože se báli, že jestli tam zůstanou déle, všichni budou muset zemřít. Faraón také prosil Mojžíše, aby mu požehnal, protože se domníval, že požehnání Božího služebníka ho ochrání před dalšími následky strašných ran. – 3SG 246 *IBC 1101.4*

38. Mnoho Egyptanů uznalo Boha – Poměrně velké množství Egyptanů bylo následkem projevu znamení a zázraků, které byly ukázány v Egyptě, přivedeno k uznání, že Bůh Hebrejů je je-

diný pravý Bůh. Tito prosili, aby jim bylo dovoleno přijít do domů Izraelitů i se svými rodinami v tuto strašnou noc, kdy anděl Boží bude zabíjet prvorozené egyptských. Byli přesvědčeni, že jejich bohové, které uctívali, nevědí nic a nemají moci zachránit ani zahubit. Sami se zavázali, že od nynějška si zvolí za svého Boha, Boha Izraele. Rozhodli se opustit Egypt a jít s dětmi Izraele a spolu s nimi uctívat jejich Boha. Izraelité uvítali věřící Egyptřany ve svých domovech. – 3SG 224-225 IBC 1101.5

Exodus 14.

15-16; 21-22. Kristova ruka zastavila vody – Kristova mocná ruka zastavila vody Rudého moře, takže stály jako zeď. Takto způsobil suché projití mořem a Izrael prošel suchou nohou. – Manuscript 155, 1899 IBC 1101.6

23, 26-28. Pronásledování Izraele bylo ukončením zkušební lhůty pro Egyptřany – Když celé egyptské vojsko „*všechny faraónovy koně, jeho vozy i jeho jezdci*“, byli v samém korytě moře, Hospodin řekl Mojžíšovi: „*Vztáhni ruku svou na moře, ať se zase vrátí vody na Egyptské, na vozy jejich a na jezdce jejich.*“ Izraelští procházeli po suché zemi, slyšeli však výkřiky pronásledujících vojsk. Když Mojžíš vztáhl svou hůl na moře, nahromaděné vody, které stály jako obrovská zeď, se valily ve svém přirozeném toku. Ze všech Egyptřanů, kteří byli v tomto obrovském vojsku, ani jeden neunikl. Všichni zahynuli, protože se rozhodli jít svou vlastní cestou a odmítli Boží cestu. Tato událost ukončila jejich zkušební lhůtu. – Manuscript 35, 1906 IBC 1101.7

25-27. Faraón zahynul v Rudém moři – Tento panovník zatvrdil své srdce a stále více upadal do nevěry, až po celé rozsáhlé říši egyptské, prvorození – pýcha každé domácnosti – byli pobiti. Po této události faraón i se svým vojskem honil Izraele. Chtěl přivést zpět lid, který byl vysvobozen ramenem Všemohoucího. Bojoval však proti moci, která byla větší než jakákoli lidská moc, a proto s celým svým vojskem zahynul ve vodách Rudého moře. – Manuscript 126, 1901 IBC 1101.8

Exodus 15.

23-25. (Jr 8,22). Balzám na každou ránu – Když Mojžíš předkládal Hospodinu skličující problémy dítek Izraele, Bůh jim neukázal nějaký nový prostředek, ale obracel jejich pozornost k tomu, co bylo „po ruce“. Byl tam např. nějaký keř nebo křoví, které on stvořil, který měl být vhozen do vody, aby učinil pramen sladkým a čistým. Když to bylo uděláno, lid, který trpěl žízní, se mohl s jistotou a potěšením napít vody. Bůh opatřil balzám na každé poranění. V Galád je balzám a je tam i Lékař. – Letter 65a, 1894 IBC 1102.1

Exodus 16.

3. (1 K 6,20). Následky chuti ve zkušenosti Izraele – Vždycky, když jejich chuť byla omezována, Izraelité byli nespokojení, reptali a naříkali proti Mojžíšovi a Aronovi a dokonce i proti Bohu. ... Bůh však zkoušel svůj lid. Aby se ukázalo, co je v jejich srdcích, Bůh dovolil, aby prošli těžkými zkouškami. Když selhali, přiváděl je znovu na totéž místo, a podrobil je o něco přísnějším a těžším zkouškám. ... IBC 1102.2

V Egyptě se jejich chuť stala převrácenou. Bůh chtěl obnovit jejich chuť a vrátit ji do neporušeného, zdravého stavu, aby se mohli těšit z prostých plodů, které byly dány Adamovi a Evě v ráji. Chtěl je právě uvést do druhého ráje, zaslíbené země, kde by se mohli těšit z ovoce a obilí, které by jim opatřil. Chtěl jim odejmout stravu vyvolávající horečnatá onemocnění, kterou se živili v Egyptě; přál si, aby se těšili dokonalému zdraví, když vstoupí do zaslíbené země, do které je přivedl, tak aby okolní pohanské národy musely oslavovat Boha Izraele, Boha, který vykonal tak podivuhodné dílo pro svůj lid. Pokud se lid, který ho uznává za Boha nebes, netěší dokonalému zdraví, jeho jméno nemůže být oslaveno. IBC 1102.3

Kdyby se Izraelité podřídili Božím požadavkům, byli by měli zdravé potomstvo. Oni však chtěli jít svými vlastními cestami, kráčeje podle představ svých vlastních srdcí. Uspokojovali své choutky a řídili se svými vlastními chutěmi a přáními. Následkem toho byla jejich mrtvá těla rozptýlena po poušti. Z celého obrovského množství těch, kteří odešli z Egypta, šest set tisíc silných mužů bojovných, kromě žen a dětí, jen dva vstoupili do zaslíbené země. – Manuscript 69, 1912 IBC 1102.4

10. Cena neposlušnosti – Kdyby všechna naučení daná Kristem, když byl zahalen v oblakovém sloupu, byla uposlechnuta, židovský národ by vynikal v oslavování Boha nad všechny národy a lidi na tváři země. Jeruzalém nemusel být zničen. Oni však znevažovali Boží přikázání, zatímco tvrdili, že je mají v úctě. – Letter 195, 1899 IBC 1102.5

14-15. Strava na poušti učinila Izrael snadno ovladatelným – Kdyby Izraelitům byla dána strava, na kterou byli zvyklí v Egyptě, byli by projevíli neovládatelného ducha, jakého svět projevu je dnes. Ve stravě mužů a žen naší doby je obsaženo mnoho věcí, které by Hospodin nedovolil jíst dětem Izraele. Tato lidská rodina, jaká existuje dnes, je názorným příkladem toho, čím by se staly dívky Izraele, kdyby jim Bůh dovolil jíst potravu a následovat zvyky a obyčeje Egyptanů. – Letter 44, 1903 IBC 1102.6

29. (kap. 20,8-11). Zázrak uchoval sobotu – Zázrakem Bůh ochránil sobotní zákon během čtyřicetiletého putování pouští. – Manuscript 77, 1899 IBC 1102.7

Exodus 17.

14-16. (1 S 15,2-3). Amalechitští odsouzení k záhubě – Mnoho let předtím Bůh odsoudil Amalechitské k úplné záhubě. Oni pozvedli své ruce proti Bohu a jeho trůnu a přísahali skrze své bohy, že Izraele zcela vyhladí a Boha Izraele svrhnu dolů, tak aby je nemohl vysvobodit z jejich rukou. IBC 1102.8

Amalechitští se vysmívali obavám jeho lidu a tropili si žerty z Božích podivuhodných činů vykonaných Mojžíšovou rukou pro vysvobození Izraele před Egyptany. Vychloubali se, že jejich mudrci a kouzelníci mohou vykonat všechny tyto divy. A kdyby dívky Izraele byly jejich zajatci, v jejich moci, tak jak byli v moci faraónově, že ani sám Bůh Izraele by je nemohl vysvobodit z jejich rukou. Pohrdali Izraelem a slibovali, že je budou trápit tak dlouho, dokud nikdo z nich nezůstane naživu. – 4SG 72-73 IBC 1103.1

Bůh si nepřál, aby se jeho lid zmocnil něčeho, co patřilo Amalechitským, protože na nich a na jejich majetku spočívalo jeho prokletí. Odsoudil Amalechitské k zániku a jeho lid si neměl uchovat pro sebe nic z toho, co on proklel. Chtěl také, aby okolní národy viděly, jaký konec stihne lid, který se staví proti němu, a aby si povšimly, že záhubu jim přinesl právě ten národ, jimž pohrdaly. Izraelští je neměli vyhladit proto, aby zvětšili své bohatství nebo aby to přispělo k jejich slávě, ale proto, aby se naplnilo slovo Hospodinovo, které mluvil o Amalechitských. – 4SG 75 IBC 1103.2

Exodus 18.

13. Viz komentář EGW ke Nu 12,3. IBC 1103.3

Exodus 19.

3. Starodávne pokyny mají být studovány – Pokyny dané Mojžíšovi pro starověký Izrael mají být studovány a zachovávány Božím lidem dnes. – Letter 259, 1903 IBC 1103.4

Mojžíš a Bůh v tajné radě – Mojžíš, viditelný vůdce Izraele byl vpuštěn do tajné rady Nejvyššího. Lidu byl tak dán jasný důkaz, že Mojžíš skutečně rozmlouval s Bohem, přijímajíc od něho pokyny, které mu dal. – Tamtéž IBC 1103.5

3-8. Boží smlouva je naším útočištěm – Smlouva, kterou Bůh uzavřel se svým lidem na Sinaji, je naším útočištěm a ochranou. Hospodin řekl Mojžíšovi: *IBC 1103.6*

„Takto díš domu Jákobovu, a oznámíš synům Izraelským: Sami jste viděli, co jsem učinil Egyptským, a jak jsem vás nesl na křídlech orličích, a přivedl jsem vás k sobě. Protož nyní, jestliže skutečně poslouchati budete hlasu mého, a ostříhati smlouvy mé, budete mi lid zvláštní mimo všechny lidi, ačkoli má jest všechna země. A vy budete mi království kněžské a národ svatý.“ *IBC 1103.7*

„Proto přišel Mojžíš a svolal starší lidu, předložil jim všechna slova ta,“ *IBC 1103.8*

„kteráz mu přikázal Hospodin. Odpověděl pak všechnen lid společně, a řekl: Cožkoli mluvil Hospodin, budeme činiti.“ *IBC 1103.9*

Tato smlouva má dnes právě takovou platnost, jako když ji Hospodin uzavřel se starověkým Izraelem. – SW March 1, 1904 *IBC 1103.10*

7-8. (citováno Iz 56,5). Slib smlouvy – Toto je slib, který má Boží lid učinit v těchto posledních dnech. Jejich přijetí Bohem závisí na věrném plnění podmínek jejich smlouvy s ním. Bůh zahrne do své smlouvy všechny, kteří mu budou poslušni. Všem, kteří činí spravedlnost a soud a zdržují svou ruku od konání zla, je dáno zaslíbení: *„Že dám jim v domě svém a mezi zdmi svými místo, a jméno lepší nežli synů a dcer. Jméno věčné dám jim, kteréž nebude vyhlazeno.“* – RH June 23, 1904 *IBC 1103.11*

9. Sláva vyzařující z oblaku vycházela z Krista – Oblak, který vedl Izrael, stál nad svatostánkem. Sláva vyzařující z oblaku vycházela z Ježíše Krista, který z prostředku této slávy hovořil s Mojžíšem, tak jak s ním hovořil z hořícího keře. Jas Boží přítomnosti byl zahalen stínem oblaku, který se vznášel nad jeho stánkem, aby lid mohl snést pohled na oblak, jakoby viděl toho, který je neviditelný. Toto byl Boží plán, pomocí něhož se Bůh mohl přiblížit k člověku. – Manuscript 126, 1901 *IBC 1103.12*

Exodus 20.

1-17. (Neh 9,6-15). Otec stál vedle Syna při vyhlášení zákona – Když byl vyhlášen zákon, Hospodin, Stvořitel nebe a země, stál vedle svého Syna, zahalen v ohni a kouří na hoře. Nebylo to na tomto místě, kde byl zákon poprvé dán. Byl však vyhlášen, aby si dítky Izraele, jejichž představy byly zmatené díky jejich stykům s modloslužebníky v Egyptě, mohly připomenout podmínky a porozumět, co je podstatou pravého uctívání JHVH. – ST Oct. 15, 1896 *IBC 1103.13*

Adam a Eva znali zákon – Adam a Eva při svém stvoření obdrželi poznání zákona Božího. Bylo to vytištěno na jejich srdcích a oni chápali jeho požadavky vůči nim. – Manuscript 99, 1902 *IBC 110 4.1*

Zákon Boží existoval dříve, než byl člověk stvořen. Byl přizpůsoben podmínkám svatých bytostí; dokonce andělé se jím řídili. Po pádu se principy spravedlnosti nezměnily. Nic nebylo ze zákona ubráno; ani jedno z jeho svatých přikázání nemohlo být vylepšeno. A jak to existovalo od počátku, tak to bude stále existovat po celé nepřetržité věky věčnosti. Žalmista říká: *„Jižť to dávno vím o svědeckvích tvých, že jsi je stvrdil až na věky.“* – ST April 15, 1886 *IBC 1104.2*

Zákon přizpůsoben svatému řádu bytostí – Sobota čtvrtého přikázání byla ustanovena již v ráji. Když Bůh učinil svět a stvořil člověka na zemi, učinil také i sobotu pro člověka. Když Adam zhřešil a padl, nebylo nic ubráno ze zákona Božího. Zásady desatera přikázání existovaly již před pádem a byly ve své povaze přizpůsobeny podmínkám svatých bytostí. Po pádu se zásady těchto přikázání nezměnily, byly přidány pouze další předpisy, potřebné pro člověka nalézajícího se v jeho padlém stavu. – 3SG 295 *IBC 1104.3*

(Zákon) formulován tak, aby vyhověl padlým bytostem – Zákon Hospodina sahající až do stvoření, byl shrnut do dvou velkých principů: *„Protož milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své, i ze vši síly své. To jest první přikázání. Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. Většího přikázání jiného nad tato není.“* Tyto dva velké principy zahrnují v sobě první čtyři přikázání, která ukazují povinnost člověka vůči Bohu, a zbývajících šest ukazuje povinnost člověka vůči svému bližnímu. Tyto principy byly ještě jasněji oznámeny člověku po jeho pádu a formulovány tak, aby vyhověly stavu pad-

lých bytostí. Toto bylo nezbytné z toho důvodu, že lidské myšlení bylo zaslepeno přestoupením. – ST April 15, 1875 IBC 1104.4

Zákon Boží existoval již před stvořením člověka, protože jinak by Adam nemohl zhřešit. Když Adam padl do hříchu, principy zákona nebyly změněny, ale byly jasně stanoveny a vyjádřeny tak, aby vyhověly člověku v jeho padlém stavu. Kristus v radě se svým Otcem ustanovil systém přinášení obětí; aby smrt, místo toho, aby okamžitě zasáhla přestupníka, byla přenesena na oběť, která symbolizovala tu velkou a dokonalou oběť Syna Božího. – ST March 14, 1878 IBC 1104.5

Předpisy dané k tomu, aby střežily Desatero – Kvůli neustálému přestupování byl mravní zákon zopakován ve strašném majestátu od doby Sinaje. Kristus dal Mojžíšovi náboženské předpisy, které měly řídit každodenní život. Tato ustanovení byla dána výlučně proto, aby střežila desatero přikázání. To nebyly stínové symboly, které měly skončit smrtí Kristovou. Jsou závazné pro člověka v každé době až do doby konce. Tyto příkazy byly zdůrazněné mocí mravního zákona a také jasně a nesporně objasňovaly tento zákon. – ST April 15, 1875 IBC 1104.6

(Iz 58, 13-14). Každý jednotlivý předpis je vyjádřením Božího charakteru – Bůh nebes vložil své požehnání na ty, kteří zachovávají Boží přikázání. Zůstaneme Božím zvláštním lidem anebo pošlapeme Boží zákon se slovy, že není závazný? Kdyby tomu tak bylo, tak by Bůh mohl stejně tak dobře odstranit sám sebe. V zákoně je každý jednotlivý předpis vyjádřením charakteru Nekonečného Boha. – Manuscript 12, 1894 IBC 1104.7

Zákon odsuzuje sebemenší hřích – Bůh dal svůj zákon jako normu pro jednání národů, rodin i jednotlivců. Není ani jednoho činitele zla, i kdyby jeho činy byly sebelehčí a sebeskrytější, který by unikl odsouzení tohoto zákona. – Manuscript 58, 1897 IBC 1104.8

Svatost učiněná známou – Naše povinnost poslouchat tento zákon má být břemenem tohoto posledního poselství milosti pro tento svět. Boží zákon není nějaká nová věc. Není svatostí vytvořenou, ale svatostí uvedenou ve známost. Je to kodex principů vyjadřujících milost, dobrotu a lásku. Představuje padlému lidstvu Boží charakter a činí jasnými všechny povinnosti člověka. – Manuscript 88, 1897 IBC 1104.9

(J 14,15). Deset přikázání – deset zaslíbení – Deset přikázání, „to budeš a to nebudeš“, je vlastně deset zaslíbení, které jsou nám zaručeny, jestliže se prokážeme poslušností vůči zákonu, kterým je řízen celý vesmír. „Jestliže mne milujete, zachovejte má přikázání.“ Zde je jádro a podstata Božího zákona. Jsou zde jasně vytyčeny podmínky spasení pro každého syna a dceru Adamovu. – Manuscript 41, 1896 IBC 1105.1

Deset svatých přikázání, které Kristus vyslovil na hoře Sinaj, bylo zjevením Božího charakteru a odhalilo světu skutečnost, že on má soudní pravomoc nad celým lidským dědictvím. Tento zákon deseti přikázání je zákonem největší lásky, jaká mohla být prokázána člověku, je hlasem Božím z nebe mluveným k duši v zaslíbení: „To čin a nepřijdeš pod nadvládu a kontrolu satana.“ V tomto zákonu není nic záporného, i když se to může takto zdát. To *čiň* a budeš *žít!* – Letter 89.1898 IBC 1105.2

(Ř 12, 1; 2 Pt 1,4). Ochranný val – Do deseti přikázání Bůh vložil zákony svého království. Jakékoli porušení zákona přírody, je vlastně porušením Božího zákona. IBC 1105.3

Hospodin dal svoje svatá přikázání, aby byla ochranným valem kolem bytostí, které stvořil, a ti, kteří se budou chránit před poskvrněním chutí a vášní, se mohou stát účastníky božské přirozenosti. Jejich chápání bude jasné. Budou vědět, jak uchovat každou schopnost ve zdravém stavu, tak aby ji mohli použít v Boží službě. Hospodin je může použít, protože chápou slova velkého apoštola: „*Protož prosím vás, bratří, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v oběť živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu vaši.*“ – Manuscript 153, 1899 IBC 1105.4

3-17. (Př 4,20-22). Zdraví v poslušnosti Božího zákona – Ježíšova láska v duši vypudí veškerou nenávist, sobectví a závist, protože zákon Hospodinův je dokonalý, obcerstvující duši. V poslušnosti Božího zákona je zdraví. Láska k poslušnosti přitahuje k Bohu. Vzhližením k Pánu Ježíši můžeme povzbuzovat jiné a sloužit si navzájem. Když bude Kristova láska vyzařovat z našich srdcí do široka, tehdy mezi námi nebudou žádné neshody ani spory. – Manuscript 152, 1901 IBC 1105.5

Nikdo jiný se nezavázal k zachovávání přikázání – Starověká židovská církev byla vysoce počteným Božím lidem, vyvedeným z Egypta a uznaným za jeho zvláštní poklad. Mnohá, nesmírně velká a drahá zaslíbení, daná jim jako lidu, byla nadějí a doufáním židovské církve. Důvěřovali jim

a věřili, že jejich spasení je jisté. Žádný jiný národ se nezávázal k tomu, že se bude řídit Božími příkázáními. – Redemption; or the First Advent of Christ, p.35 *IBC 1105.6*

3. Spoléhání na sebe je modloslužba – Modloslužebníci jsou Božím Slovem odsuzováni. Jejich pošetilost spočívá v tom, že ve věcech spasení spoléhají na sebe, klanějíce se dílům svých vlastních rukou. Bůh řadí mezi modloslužebníky ty, kteří spoléhají na svou vlastní moudrost, na své vlastní výmysly, na nichž závisí jejich úspěch v získání bohatství a moci, ty, kteří se snaží upevnit spojením s muži, které svět nazývá velkými, ale kteří nejsou schopni rozpoznat závazné požadavky Božího zákona. – RH March 15, 1906 *IBC 1105.7*

Falešná představa o Bohu je modlářstvím – Jsme ctiteli Hospodina anebo Bále? Živého Boha nebo model? Nemusí to být viditelné kapličky nebo nějaké obrazy, na kterých by mohly spočinout naše oči, a přesto můžeme provozovat modlářství. Je to tak snadné učinit si modlu z pěstovaných myšlenek anebo z předmětů, stejně tak jako si vytvořit bůžky ze dřeva nebo z kamene. Tisíce mají falešnou představu o Bohu a jeho vlastnostech. Stejně tak slouží falešným bohům, jako-by sloužili Bálovi. – RH Dec. 3, 1908 *IBC 1105.8*

Satan ustavuje svůj trůn mezi nebem a zemí – Satan způsobil pád člověka a od té doby je jeho hlavní činností vymazat v člověku Boží obraz a vtisknout do lidského srdce svůj vlastní obraz. Jako ten, který drží nadvládu v přestoupení, požaduje nejvyšší moc pro sebe a uplatňuje nad svými poddanými svou královskou moc. Nemůže sesadit Boha z jeho trůnu, ale prostřednictvím modloslužebného systému ustavuje svůj trůn mezi nebem a zemí a mezi Bohem a jeho lidskými ctiteli. – RH Oct. 22, 1895 *IBC 1105.9*

4-6. Druhé přikázání a obrazy – Někteří odsuzují obrazy s tvrzením, že jsou zakázané podle druhého přikázání a všechno tohoto druhu by mělo být zničeno. Druhé přikázání zakazuje uctívání obrazů; Bůh však sám používal obrazy a symboly, aby představil svým prorokům naučení, jež chtěl dát svému lidu, a které byly lépe pochopitelné, než kdyby byly podané nějakým jiným způsobem. Prostřednictvím zraku působil na rozum. Prorocké dějiny byly ukázány Danielovi a Janovi v symbolech, které měly být představeny jasně na deskách, aby ten, kdo čte, jim mohl dobře porozumět. – HS 212 *IBC 1106.1*

8-11. (Gn 2,9.16-17; Ex 16,29). Sobota zkouškou věrnosti – Každý člověk bude vystaven zkoušce, tak jako Adam a Eva v ráji. Tak, jako strom poznání byl umístěn uprostřed zahrady Eden, tak sobotní přikázání je umístěno uprostřed desatera. Co se týče ovoce stromu poznání, byl dán výslovný zákaz: „*Nebudete ho jíst ... abyste nezemřeli.*“ O sobotě Bůh řekl: nebudete ji poskvřňovat, ale budete ji světit ... Tak, jako strom poznání byl zkouškou Adamovy poslušnosti, tak čtvrté přikázání je zkouškou danou Bohem k vyzkoušení věrnosti celého Božího lidu. Adamova zkušenost má být varováním pro nás až do konce času. Varuje nás, abychom nepřijímali jakékoliv ujištění z úst člověka nebo anděla, že byla ubráná jediná jota nebo puntík ze svatého zákona JHVH. – RH Aug. 30, 1898 *IBC 1106.2*

14. Falešné uctívání je duchovním cizoložstvím – Každé falešné uctívání je duchovním cizoložstvím. Druhé přikázání, které zakazuje falešné uctívání, je rovněž nařízením k uctívání Boha a k výlučnému sloužení jemu. Hospodin je žárlivý Bůh. On nenechá se sebou žertovat. Vyslovil se ohledně způsobu, jakým má být uctíván. Nenávidí modlářství, protože jeho vliv je zničitelský. Kazí mysl, vede k smyslnosti a všem druhům hříchu. – Manuscript 126, 1901 *IBC 1106.3*

16. (Ga 6,7). Lehkomyslné rozhovory mohou být falešným svědectvím – Pomluvy zahrnují v sobě více, než si myslíme. Přikázání „*nepromluviš křivého svědectví*“, znamená mnohem více, než si uvědomujeme. Křivé svědectví je neseno stále znovu v lehkomyšlných rozhovorech, což se týká dokonce Bohem poslaných služebníků. Semena závisti, zlých myšlenek a zlých řečí vzklíčí a přinesou žeň podle svého druhu, a budou sklizeny tím, kdo je zasel. „*Cožkoli rozsíval by člověk, to bude i žítí.*“ – Letter 9, 1892 *IBC 1106.4*

Exodus 21.

1-6. Péče o zájmy služebníků – Hospodin si přál, aby byly chráněny zájmy služebníků. Prikázal Izraelitům, aby k nim byli milosrdní a pamatovali na to, že i oni byli služebníky. Byli poučeni, aby dbali na práva svých služebníků. V žádném případě s nimi neměli nakládat zle. Neměli s nimi jednat přísně, tak jako egyptští dozorcí jednali s nimi. Měli uplatňovat něžnost a soucit v zacházení se svými služebníky. Bůh chtěl, aby se sami vžili do postavení svých služebníků a jednali s nimi tak, jak by si přáli, aby ostatní jednali s nimi za stejných okolností. *IBC 1106.5*

Následkem chudoby byly některé (děti) svými rodiči prodány do otroctví. Jiní zase, kteří byli odsouzeni soudy za své zločiny, byli prodáni do otroctví. Hospodin určil, že ani tito neměli být drženi v otrocké službě déle než sedm let. Na konci této doby měla být každému služebníkoví dána svoboda, nebo, když sám chtěl, mohl zůstat u svého pána. Takto Bůh chránil zájmy nízko postavených a utlačovaných. Takto předepsal šlechtěného ducha velkorysosti a povzbudil všechny, aby pěstovali lásku k svobodě, protože Hospodin je učinil svobodnými. Každý, kdo odmítl svobodu, když jeho výhradním právem bylo, aby ji vlastnil, byl označen. Nebylo to pro něho znamení pocty, ale znamení hanby. Takto Bůh povzbudil spíše pěstování vznešeného a šlechtěného ducha, než ducha poroby a otroctví. *IBC 1106.6*

Bůh si přeje, aby křesťané měli v úctě svobodu, kterou jim tak zázračným způsobem udělil. V Kristu je zákonné vlastnictví každého člověka. Člověk by neměl být vlastnictvím jiného člověka. Bůh vykoupil lidstvo. Žádná lidská mysl ani žádná lidská moc by neměla řídit a ovládat svědomí druhého. V Božích očích bohatství ani postavení neopravňuje jednoho člověka vynášet se nad druhými. Lidé mají svobodnou volbu, mohou se rozhodnout sloužit Bohu, milovat Hospodina a zachovávat všechna jeho přikázání. – Manuscript 126, 1901 *IBC 1106.7*

Exodus 23.

16. (J 7). Kristova oběť poskytuje dary – Potoky krve, které tekly v době svátku prvotín za úrodu, kdy byly přinášeny oběti v takovém množství, nás učí velké pravdě. Dokonce za produkty země, za dary poskytnuté pro lidskou výživu, vděčíme oběti Krista na kříži Golgoty. Bůh nás učí, že všechno, co přijímáme od něho, je darem jeho vykupující lásky. – RH Nov. 10, 1896 *IBC 1107.1*

Exodus 24.

4-8. Utvrzení smlouvy – Nyní byly učiněny přípravy pro utvrzení smlouvy podle Božích pokynů. ... *IBC 1107.2*

Zde lid obdržel podmínky smlouvy. Uzavřeli slavnostní smlouvu s Bohem, která je symbolem smlouvy uzavřené mezi Bohem a každým věřícím v Ježíše Krista. Podmínky byly lidem jasně představeny. Neodešli, aniž by jim porozuměli. Když byli vyzváni, aby se rozhodli, zda chtějí přijmout všechny dané jim podmínky, souhlasili, že budou poslušni všech požadavků. Tímto právě přisvědčili, že budou poslušni Božích přikázání. Nyní byly principy zákona, které jim byly dané, rozvedeny do podrobností, aby mohli lépe pochopit, co vše bylo spojeno s jejich slibem poslušnosti vůči zákonu. Takto přijali jasně definované jednotlivosti zákona. *IBC 1107.3*

Kdyby Izraelité byli poslušni Božích požadavků, stali by se praktickými křesťany. Byli by šťastnými, protože by se drželi Božích cest a nechodili podle sklonů svých vlastních přirozených srdcí. Mojžíš je nenechal, aby si špatně vykládali slova Hospodinova nebo aby nesprávně používali Boží požadavky. Zapsal všechna slova Hospodinova do knihy, na kterou se mohli později odvolávat. Na hoře je zapsal tak, jak mu je nadiktoval sám Kristus. *IBC 1107.4*

Když naslouchali jeho smlouvě, která byla čtena v přítomnosti všeho lidu, Izraelité směle vyřkli slova, kterými slibovali poslušnost Hospodinu. Řekli: „*Cožkoli mluvil Hospodin, činití a po-*

slouchati budeme.“ Tehdy byl lid oddělen a zapečetěn Bohu. Byla přinesena oběť Hospodinu. Části krve této oběti byl pokropen oltář a to znamenalo, že lid cele posvětil své tělo, mysl i duši Bohu. Další částí krve byl pokropen lid a to znamenalo, že pokropením krví Kristovou je Bůh milostivě přijal za svůj zvláštní poklad. Takto Izraelité vstoupili v slavnostní úmluvu s Bohem. – Manuscript 126, 1901 *IBC 1107.5*

Exodus 25.

17-22. Živí andělé vedle nebeské truhly smlouvy – Truhla úmluvy v pozemské svatyni byla podobenstvím pravé truhly v nebi. Tam po obou stranách nebeské truhly stojí živí andělé, každý na jednom konci jedním rozepjatým křídlem zastíňuje slitovnici a druhým si halí svou postavu na znamení úcty a pokory. – ST March 21, 1911 *IBC 1107.6*

Exodus 26.

31. Chrátová opona byla každý rok obnovována – Ve chvíli, kdy Kristus zemřel, kněží sloužili v chrámu před oponou, která oddělovala svatyni od svatyně svatých. Náhle cítili, že se země pod nimi zachvěla a silná bohatě zdobená opona, jež byla každoročně obnovována, byla roztržena na dvě od shora až dolů toutéž bezkrevnou rukou, která kdysi napsala slova odsouzení na zdi Baltazarova paláce. – 3SP 166-167 *IBC 1107.7*

Exodus 27.

1. (kap. 38,1). Oltářní služba obnovena – Byly dány pokyny pro stavbu oltáře k přinášení obětí, službě, která byla téměř zcela zrušena. V době egyptského otroctví představy lidu o přinášení obětí byly do značné míry utvářeny představami Egyptanů, které se sami naučili od Izraelitů, když poprvé vešli do Egypta, ale v nichž byla pravda smíšená s falší modlářství. Prováděli nejne-mravnější praktiky v souvislosti s uctíváním na jejich pohanských oltářích. Zákon daný v Edenu a znovu opakovaný na Sinaji, byl pro Boží Izrael nezbytný, protože během jejich otroctví v Egyptě Boží požadavky a jeho přikázání byla zapomenuta. To je důvod, proč Hospodin vyhlásil svůj svatý zákon slyšitelným hlasem v přítomnosti všeho lidu. Chtěl, aby všichni slyšeli jeho přikázání a řídili se jimi. – Manuscript 58, 1900 *IBC 1107.8*

Exodus 31.

1-6. (1 Tm 5,13). Vměšující se byli potrestáni smrtí – Bůh rád vidí, když jeho dílo je konáno tak dokonale, jak je to jen možné. Na poušti se Izraelité museli naučit vykonat s přesností a pohotovostí dílo spojené s jejich táborovým řádem a zvláště dílo týkající se svatostánku, jeho ozdob a jeho služby. Všechno se museli naučit dříve, než mohli vykonat toto pro ně nové dílo. Museli se cvičit, aby mohli dělat tak, jak si Bůh přál. Objevili se tam muži pohotoví udělovat rady a pokyny a aby se vměšovali do díla stavění a rozebírání svatostánku. Ti však, kteří zanedbávali své zvláštní dílo a pletli se do díla jiných, domnívajíce se, že mají zvláštní moudrost a že vědí, jak by se to či ono mělo dělat, byli odsuzováni na smrt. Každý jednotlivec měl být poučen o významu pohotovosti a přesnosti v každém postavení svěřeného mu díla. Měli si pamatovat a uvědomovat zodpovědnost, že všechno, co konají, mají konat v pravý čas. *IBC 1108.1*

Toto je řád, který Hospodin ve starověku dal ve svém lidu, a to je řád, který by měl panovat na našich misijních stanicích, na našich školách, vydavatelstvích a sanatoriích. Bůh rád vidí, když lidé poznají své slabé stránky a místo, aby zavírali své oči před svými chybami, činili vytrvalé úsilí k jejich překonání. – Manuscript 24, 1887 *IBC 1108.2*

Jak má být konáno toto dílo? – Izraelité, pobývající celou dobu v egyptském otroctví, přesto, že mezi nimi byli vynalézaví lidé, nebyli poučeni o zvláštním umění, které bylo požadováno při stavbě svatostánku. Věděli, jak se dělají cihly, ale nevěděli, jak se pracuje se stříbrem a zlatem. Jak má být tato práce vykonána? Kdo bude stačit na tyto věci? Tyto otázky znepokojovaly Mojžíšovu mysl. *IBC 1108.3*

Pak sám Bůh podal vysvětlení, jak má být tato práce vykonána. Označil jménem osoby, které chtěl, aby vykonaly toto určité dílo. Bezalel měl být architektem. Tento muž patřil do pokolení Juda, pokolení, které Bůh zvláště poctil. – Manuscript 29, 1908 *IBC 1108.4*

2-7. Nebýt závislý na zručných Egyptanech – Ve starodávných dobách Hospodin přikázal Mojžíšovi, aby mu postavil svatyni. Lid měl opatřit materiál a museli být vyhledáni zruční mužové, kteří uměli zacházet s drahocenným materiálem. Mezi tímto velkým množstvím lidí, byli také Egyptané, kteří dohlíželi na tuto práci a dobře věděli, jak má být tato práce konána. Dílo však nemělo být na nich závislé. Hospodin se spojil s lidskými nástroji, dal jim moudrost k vykonání dovedného díla (citace Ex 31,2-7). *IBC 1108.5*

Kéž by se pracovníci zaměstnaní v Boží službě dnes modlili k Bohu, prosíce ho o moudrost a pronikavou prozíravost, aby mohli svou práci vykonat dokonale. – Manuscript 52, 1903 *IBC 1108.6*

13. (kap. 25,8). Během stavby byla zachovávána sobota – Bůh přikázal, aby byl svatostánek postaven, aby ho Izraelité během jejich putování pouští mohli uctívat. Z nebe byl dán příkaz, aby tento svatostánek byl postaven co nejrychleji. Kvůli posvátnosti díla a potřeby naléhavosti někteří tvrdili, že práce na svatostánku by měla pokračovat i v sobotu, stejně tak jako v každý jiný den týdne. Kristus slyšel tyto návrhy a viděl, že lid se ocitl ve velkém nebezpečí, že bude polapen do pastí v důsledku učiněného závěru, že by měla být ospravedlněna práce v sobotu, aby svatostánek mohl být co nejrychleji dokončen. Přišlo k nim slovo: „*Avšak sobot mých ostříhati budete.*“ I když práce na svatostánku musely s rychlostí postupovat kupředu, sobota nesměla být považována za obyčejný pracovní den. Dokonce i práce na Hospodinově domě musely ustoupit před zachováváním Božího svatého dne odpočinku. Takto Bůh žárlivě střeží čest svého památníku stvoření. – RH Oct. 28, 1902 *IBC 1108.7*

18. Originál zákona je v nebeské truhle – Varuji vás, neklad'te svůj vliv proti Božím přikázáním. Tento zákon je přesně takový, jaký JHVH zapsal v nebeském chrámu. Člověk může šlapat po jeho kopii zde na zemi, avšak jeho originál je uchován v Boží truhle v nebi. Na víku této truhly, přímě nad tímto zákonem je trůn milosti – slitovnice. Ježíš stojí přímo před touto truhlou, aby se přimlouval ve prospěch člověka. – Manuscript 6a, 1886 *IBC 1109.1*

Zákon je uchováván v truhle – „*I dal (Kristus) Mojžíšovi po dokonání těchto řečí s ním na hoře Sinaj dvě desky svědectví, desky kamenné, psané prstem Božím.*“ Nic z toho, co je napsáno na těchto deskách, nemůže být vymazáno. Tento drahocenný záznam zákona byl umístěn v truhle svědectví a je tam ještě stále, bezpečně ukrytý před lidskou rodinou. Avšak v Bohem stanovené době předloží tyto kamenné desky celému světu jako svědectví proti pohrdání jeho přikázáními a proti modlářskému uctívání falešné soboty. – Manuscript 122, 1901 *IBC 1109.2*

Existují hojné důkazy o neměnnosti Božího zákona. Byl zapsán Božím prstem, a proto nikdy nemůže být vymazán ani zničen. Tyto kamenné desky jsou ukryty Bohem, aby byly předloženy v onen veliký den soudu, přesně tak, jak je zapsal. – RH March 26, 1908 *IBC 1109.3*

Když zasedne soud, knihy budou otevřeny, a každý člověk bude souzen podle toho, co bylo zapsáno v knihách, pak kamenné desky ukryté Bohem až do tohoto dne, budou představeny světu jako měřítko spravedlnosti. Tehdy muži a ženy poznají, že nezbytnou podmínkou jejich spasení je poslušnost dokonalého Božího zákona. Nikdo nebude moci najít omluvu pro hříchy. Na základě spravedlivých principů tohoto zákona lidé vyslechnou svůj rozsudek – buď k životu nebo k smrti. – RH Jan. 28, 1909 *IBC 1109.4*

Exodus 32.

1-2. Povolnost - Aronův hřích – Opakujeme hřích Aronův, uspokojující se, když zrak by měl jasně rozeznat zlo a oznámit ho zřetelně, dokonce když nás to staví do nepříjemného postavení, protože naše pohnutky mohou být nepochopeny. Nesmíme se dopustit křivdy na bratrovi nebo jakékoliv duši, s níž jsme ve spojení. Toto zanedbání postavit se rozhodně za pravdu je hřích Aronův. Měl mluvit pravdu tak jasně, že by zlaté tele nebylo nikdy učiněno. Tentýž duch, který ho vedl k tomu, aby se vyhnul oznámit celou pravdu z obavy, aby někoho neurazil, ho přivedl k lživému jednání, když řekl, že zlaté tele představuje Toho Jediného, který je vyvedl z Egypta. A tak jedna nevěrnost vede k další. – Letter 10, 1896 IBC 1109.5

4-5. Modla prohlášena za Boha – Bylo to následkem jejich reptání a nevěry, že jim Aron učil zlaté tele, které mělo představovat Boha. Prohlásil tuto modlu za Boha a tento falešný bůh vyvolal velké nadšení. – RH Sept. 6, 1906 IBC 1109.6

19. Desky zákona byly rozbity – Kvůli jejich velkému hříchu, v naprostém znechucení a hněvu, Mojžíš na Boží pokyn záměrně hodil kamenné desky na zem, aby je před zraky lidu rozbil a tím jim dal najevo, že zrušili smlouvu, kterou tak nedávno uzavřeli s Bohem. – ST May 20, 1880 IBC 1109.7

Exodus 34.

28. (Mt 4,1-11). To nebylo strádání hladem – Mojžíš byl při zvláštní příležitosti tak dlouhou dobu (čtyřicet dnů) bez jídla. Nepocíťoval však hlad. Nebyl sužován a trápen podlým, a přitom mocným nepřítelem. Mojžíš byl vyvýšen nad lidi, byl zahalen Boží slávou a zvláštním způsobem byl vydržován Bohem. Obklopovala ho nevýslovná sláva. – Redemption: or the First Advent of Christ pp.47-48 IBC 1109.8

29. Kristus je slávou zákona – Sláva, která vyzařovala z Mojžíšovy tváře, byla odleskem spravedlnosti Krista v zákoně. Zákon sám o sobě nemá žádnou slávu, jediné, že je v něm ztělesněn Kristus. Zákon nemá moci k spasení. Je bez jasu, pouze když je v něm představen Kristus jako plnost spravedlnosti a pravdy. – RH March 22, 1902 IBC 1109.9

29-33. (2 K 3, 13-15). Mojžíš viděl den Kristův – Na hoře, když byl Mojžíšovi dán zákon, mu byl ukázán také příchod Toho Jediného. Viděl Kristovo dílo a jeho poslání na zemi, když na sebe Syn Boží vzal lidství a stal se Učitelem a Vůdcem světa, a jak nakonec dal sám sebe jako výkupné za jejich hříchy. Když měla být přinesena dokonalá oběť za hříchy lidí, přinášení obětí symbolizující dílo Mesiáše, měly přestat. S příchodem Krista, opona nejistoty bude zvednuta, a záplava světla bude vylita na zatemněné chápání jeho lidu. IBC 1110.1

Když Mojžíš viděl den Kristův a novou a živou cestu, která byla otevřena skrze jeho krev, byl uchváten a nadšen. Chvála Boží naplňovala jeho srdce, a božská sláva která doprovázela vydání zákona byla tak pozoruhodně zjevená na jeho tváři, když sestoupil z hory mezi Izraelity, že její záře byla pro ně velmi bolestná. Kvůli svým přestoupením, se lid nebyl schopen dívat na jeho tvář, a proto Mojžíš nosil závoj, aby je nenaplňoval hrůzou. ... IBC 1110.2

Kdyby Izraelité rozeznali světlo evangelia, které bylo zjevené Mojžíšovi, byli by schopni vírou a neochvějně hledět až do konce na to, co bylo uskutečněno, mohli být snést světlo, které vyzařovalo z Mojžíšovy tváře. „*Pročez ztupení jsou smyslové jejich. Nebo až do dnes ta zástěra v čítání Starého Zákona zůstává neodkrytá; nebo skrze Krista se odnímá.*“ (2 K 3,14) Židé jako národ nepoznali, že Mesiáš, kterého zavrhl, byl Andělem, který vedl jejich otce během jejich putování pouští. Až dodnes je tento závoj na jejich srdcích a jeho temnota před nimi zakrývá dobrou zprávu o spasení skrze zásluhy ukřižovaného Vykupitele. – ST Aug. 25, 1887 IBC 1110.3

Leviticus 1.

1-2. Být obeznámeni s levitským zákonem – Měli bychom být obeznámeni s levitským zákonem v celé jeho šíři, protože obsahuje zásady, kterými bychom se měli řídit. Obsahuje pokyny, které kdyby byly studovány, umožnily by nám lépe pochopit zásady víry a jejich praktické použití, které máme uplatňovat v našem jednání mezi sebou navzájem. Žádná duše nebude mít žádnou výmluvu pro to, že žije v temnotě. Ti, kteří přijímají Krista vírou, obdrží moc stát se syny Božími. – Letter 3, 1905 *IBC 1110.4*

3. (Mal 1,13). Každá oběť byla kontrolována Bohem – Je to Kristus, který zkoumá srdce a ledví dětí člověka. Všechny věci jsou obnažené a zjevné jeho zraku, s nímž máme co do činění, a neexistuje stvoření, které by nebylo zjevné jeho zraku. Ve dnech starého Izraele oběti přinášené veleknězi byly rozříznuty až k páteři, aby bylo vidět, zda mají zdravé srdce. Tak i oběti, které přinášíme dnes, jsou odhaleny pronikavému zraku našeho velkého Velekněze. On odhaluje a zkoumá každou oběť přinášenou lidským rodem, aby se ukázalo, zda je hodná toho, aby byla předložena Otci. – Manuscript 42, 1901 *IBC 1110.5*

Leviticus 5.

6. Přinést oběť za přestoupení – Necht' členové každé rodiny začnou pracovat na svém vlastním domově. Necht' se pokoří před Bohem. Bylo by dobré pořídit si krabičku na oběti za přestoupení, která by byla stále před očima, do které by se souhlasem celé rodiny, každý, kdo by promluvil nelaskavě k druhému anebo by pronesl hněvivá slova, musel vhodit určitý obnos peněz. To by je postavilo na stráž proti bezbožným slovům, která zraňují nejen jejich bratry, ale i je samotné. Žádný člověk nemůže sám od sebe zkrotit tento neovladatelný úd – jazyk; Bůh však vykoná toto dílo pro toho, kdo k němu přijde se zkroušeným srdcem ve víře a s pokornou prosbou. S Boží pomocí můžete udržet na uzdě váš jazyk; méně mluvit a více se modlit. – RH March 12, 1895 *IBC 1110.6*

Leviticus 8.

31. Oběť za hřích úřadujícího kněze – Hříchy lidu byly symbolicky přeneseny na úřadujícího kněze, který byl prostředníkem lidu. Kněz sám se nemohl stát obětí za hřích a svým životem vykonat smíření, protože byl také hříšníkem. Proto, místo toho, aby sám strpěl smrt, zabíjel beránka bez vady; trest za hřích byl přenesen na nevinné zvíře, které se tak stávalo jeho bezprostřední náhradou a symbolizovalo dokonalou oběť Ježíše Krista. Prostřednictvím krve oběti se člověk vírou díval do budoucna na krev Ježíše Krista, která mohla usmířit hříchy světa. – ST March 14, 1878 *IBC 1111.1*

Leviticus 10.

1. (kap. 16,12-13). Cizí oheň obětován dnes – Bůh se nezměnil. On je dnes stejně tak důsledný a přesný ve svých požadavcích jako byl ve dnech Mojžíšových. Avšak v bohoslužebných místech v naší době, písněmi chval, modlitbami a vyučováním z kazatelen, je přinášén nejenom cizí oheň, ale přímo zneuctění. Místo, aby pravda byla hlášána se svatým Božím pomazáním, bývá často mluvena pod vlivem tabáku a alkoholu. Je to ve skutečnosti cizí oheň. Biblická pravda, biblická svatost je představována lidu a Bohu jsou přinášeny modlitby smíšené se zápachem tabáku! Takové kadidlo je nanejvýš vhodné pro satana! Toto je strašný klam! Jaká urážka Boha! Jaká urážka pro Toho, který je svatý a přebývá ve světle nepřístupitelném! *IBC 1111.2*

Když schopnosti mysle jsou ve zdravé síle, vyznávající křesťané rozeznají rozporuplnost takového uctívání. Tak jako v případě Nádaba a Abia jejich citlivost je tak oslabená, že nečiní žádný

rozdíl mezi svatým a obecným. Svaté a posvátné věci jsou snižovány na stejnou úroveň s jejich tabákovým dechem, jejich otupeným mozkiem a jejich znečištěnou duší, poskvrněnou holdováním choutkám a vášním. Vyznávající křesťané jedí a pijí, kouří a žvýkají tabák a aby uspokojili svou chuť, stávají se žráci a pijany, a přitom stále hovoří o tom, že se má vítězit, tak jako Kristus vítězil. – RH March 25, 1875 *IBC 1111.3*

Leviticus 14.

4-8. (J 1,29). Dva ptáci – jeden ponořen v krvi – Podivuhodný symbol živého ptáka ponořeného v krvi zabitého ptáka a potom vypuštěného na svobodu k jeho radostnému životu, je pro nás symbolem smíření. Smrt a život se spojily, ukazující tomu, kdo hledá pravdu, onen skrytý poklad, spojení odpouštějící krve se vzkříšením a životem našeho Vykupitele. Tento pták byl zabíjen nad živou vodou; ten plynoucí proud byl symbolem stále tekoucího, stále očišťujícího působení krve Kristovy, Beránka zabitého od založení světa – Pramene, který byl otevřen pro Judu i Jeruzalém. V něm se mohli umýt a očistit od každé poskvrny hříchu. Proto máme volný přístup k usmiřující krvi Kristově. Toto musíme považovat za nejdrahocennější výsadu, největší požehnání, jaké kdy vůbec bylo uděleno hříšnému člověku. A jak málo se využívá tohoto velikého daru! Jak hluboký, jak široký a nepřetržitý je tento proud! Pro každou duši toužící po svatosti je tam klid a odpočinek a oživující vliv Ducha svatého, a pak svaté, šťastné a pokojné chození a drahocenné společenství s Ježíšem Kristem. Tehdy, ó jenom tehdy můžeme moudře říci s Janem: „*Aj, Beránek Boží, který snímá hřích světa.*“ – Letter 87, 1894 *IBC 1111.4*

Leviticus 16.

23-24. Roucho velekněze – Tak, jak nejvyšší kněz odložil své velekněžské roucho a sloužil v bílém lněném rouše obyčejného kněze, tak i Kristus vyprázdnil sebe samého a přijal podobu služebníka a obětoval sebe sama jako kněz i jako oběť. Tak jako nejvyšší kněz, když vykonal svou službu ve svatyni, předstoupil před čekající shromáždění ve svém velekněžském rouše, tak i Kristus, když přijde podruhé, oblékne se do nádherného roucha nejbělejší bělosti, „takového, jaký žádný bělič na zemi nemůže vyběliti“. On přijde ve své vlastní slávě a ve slávě svého Otce, jako Král králů a Pán pánů, a na jeho cestě ho budou doprovázet všechny andělské zástupy. – Manuscript 113, 1899 *IBC 1111.5*

Leviticus 17.

11. (Mt 26,28; Žd 9,22). Krev byla posvátná – Krev Syna Božího byla symbolizována krví zabitě oběti a Bůh měl jasné a určité představy, jak uchovat svaté od obecného. Krev byla svatá, protože pouze skrze prolití krve Syna Božího mohlo dojít k usmíření za hřích. – ST July 15, 1880 *IBC 1112.1*

Leviticus 25.

10. Milostivé léto – Každý padesátý rok byl milostivým létem. Každé dědictví v zemi bylo vráceno jeho původnímu majiteli. Bůh prohlásil: „*Toho léta milostivého navrátí se jeden každý k statku svému.*“ *IBC 1112.2*

Takto Pán ve své nekonečné moudrosti učil svůj lid. Jeho požadavky nebyly svévolné. Se všemi poučeními, které lid obdržel ze Zdroje veškerého světla, byly spojeny následky vyplývající z poslušnosti a neposlušnosti. Byli poučováni, že poslušnost jim přináší největší bohatství duchovní milosti a uschopňuje je k tomu, aby uměli rozlišovat mezi svatým a obecným. Také neposlušnost s sebou přináší své nevyhnutelné následky. Kdyby lid chtěl spravovat zemi svou vlastní domnělou

moudrostí, zjistil by, že Hospodin nebude konat zázraky, aby působil proti zlu, před kterým se je snažil ochránit. *IBC 1112.3*

Hospodin představil svému lidu směr, kterým se mají ubírat, pokud chtějí být vzkvétajícím, nezávislým národem. Kdyby ho poslouchali, prohlásil jim, že zdraví a pokoj by byl jejich údělem, a země by se pod jeho správou stále více zvětšovala. – Manuscript 121, 1899 *IBC 1112.4*

18-22. Hospodářské a desátkové zákony jako zkouška – Desátkový systém byl zaveden Hospodinem jako absolutně nejlepší opatření, pomáhající lidu v uskutečňování principů zákona. Kdyby lid poslouchal tento zákon, byla by mu svěřena celá vinice, celá země (citace Lv 25,18-22). ... *IBC 1112.5*

Lid měl spolupracovat s Bohem na obnovování nakažené země zpět ke zdraví, aby mohla být ke chvále a slávě jeho jména. Tak jako země, kterou oni opanovali, kdyby ji se vši dovedností a vážností spravovali, vydala by své poklady, tak i jejich srdce, kdyby byla ovládána Bohem, odrážela by jeho charakter. ... *IBC 1112.6*

V zákonech, které dal Bůh k obdělávání země, dal vlastně lidu příležitost k překonání jejich sobectví a k získání nebeského smýšlení. Kanaán by se stal pro ně Edenem, kdyby byli poslušni slovu Hospodinovu. Skrze ně chtěl Hospodin naučit všechny národy světa, jak obdělávat zemi, aby vydávala zdravé ovoce, prosté nemoci. Země je Hospodinovou vinicí a má být ošetřována podle jeho plánu. Ti, kteří obdělávají půdu, by si měli uvědomit, že konají Boží dílo. Měli by být tak věrni na svém pozemku a místě jako lidé, kteří byli ustanoveni jako duchovní v kněžském úřadu a v díle spojeném se svatostánkem. Bůh řekl lidu, že Levité jsou pro ně darem, a bez ohledu na to, jaké je jejich řemeslo, měli by pomáhat je podporovat. – Manuscript 121, 1899 *IBC 1112.7*

Numeri 11.

4. Strava mění povahu, aktivuje mysl – Stav mysli má z velké míry co do činění se zdravím těla, a zvláště se zdravím zažívacích orgánů. Jako hlavní věc, Hospodin neopatřil svému lidu na poušti masitou stravu, protože věděl, že požívání této stravy vyvolává nemoci a neukázněnost. Aby mohl změnit jejich povahu a pohnout vyšší síly mysli k aktivní činnosti, odňal jim maso mrtvých zvířat. Dal jim andělskou stravu, mannu z nebe. – Manuscript 38, 1898 *IBC 1112.8*

Numeri 12.

1. Mojžíšova žena nebyla černoškou – Mojžíšova žena nebyla černá; její plet' však byla o něco tmavší než plet' Hebrejů. – 1SP 286 *IBC 1113.1*

3. Mojžíš převyšoval všechny vládce – Mojžíš převyšoval moudrostí a poctivostí všechny panovníky a státníky země. Přesto se tento člověk nedožadoval uznání pro sebe, ale poukazoval lidu na Boha jako na Zdroj veškeré síly a moudrosti. Kde můžeme nyní mezi lidmi tohoto věku nalézt takový charakter? Ti, kteří mluví pohrdavě o Božím zákoně, zneuct'ují Boha a vrhají stín na ten nejšlechtetnější charakter představený v kronikách lidstva. – ST Oct. 21, 1886 *IBC 1113.2*

(Ex 18,13). Mojžíš mohl ihned posoudit – Mojžíš byl pokorným člověkem; Bůh ho nazval nejtišším člověkem na zemi. Byl šlechtetný, vznešený, vyrovnaný; neměl nedostatky a jeho schopnosti nebyly pouze z poloviny rozvinuty. Mohl úspěšně napomínat své bližní, protože samotný jeho život byl živým představením toho, čím se člověk může stát a co může vykonat v závislosti na Bohu jako svém pomocníku. To učil jiné a přál si, aby takovými byli, protože to od nich Bůh požaduje. Mluvil ze srdce a pronikal k srdcím. Byl dokonalý v poznání, a přesto byl prostý jako dítě v prokazování svých hlubokých náklonností. Obdařený pozoruhodným vnuknutím mohl ihned posoudit potřeby všech, kteří ho obklopovali, a věci, které byly ve špatném stavu a které vyžadovaly péči, nikdy nezanedbával. ... – Manuscript 24, 1887 *IBC 1113.3*

Nejtišší člověk – Mojžíš byl nejtišším člověkem, jaký kdy vůbec stál v postavení vůdce Božího lidu. Byl Bohem velmi poctěn, ne pro zkušenost, kterou získal na egyptském dvoře, ale proto, že byl nejtišším člověkem. Bůh s ním hovořil tváří v tvář, tak jako člověk hovoří s přítelem. Jestliže lidé chtějí být poctěni Bohem, nechť jsou pokornými. Ti, kteří nesou Boží dílo, by se měli odlišovat od všech ostatních svou pokorou. O člověku, jenž se vyznačuje svou tichostí a pokorou, Kristus říká, že mu může důvěřovat. Skrze něho může zjevit sebe světu. Takový nevetká do tkaniny žádné vlákno sobectví. Zjevím mu samého sebe tak, jak jsem to nezjevil ani tomuto světu. – Manuscript 165, 1899 *IBC 1113.4*

Numeri 13.

30. Odvaha skrze víru – Byla to Kálefova víra v Boha, která mu dala odvahu a zdržovala ho od strachu před člověkem a umožnila mu postavit se směle a neochvějně na obranu pravdy. Skrze důvěru v tutéž sílu mocného Velitele nebeských vojsk může každý opravdový voják kříže obdržet sílu a odvahu ke zdolání překážek, které se zdají být nepřekonatelné. – RH May 30, 1912 *IBC 1113.5*

(Za 4,6). Kálefové jsou potřební i dnes – Kálefové byli velmi potřební v různých obdobích dějin našeho díla. Dnes potřebujeme muže absolutní věrnosti, muže, kteří cele následují Pána, muže, kteří nejsou ochotni mlčet, když je třeba mluvit, kteří jsou tak pevní v zásadách jako ocel, kteří netouží okázale se vystavovat na obdiv, ale kteří krácejí pokorně s Bohem. Trpěliví, milí, laskaví, zdvořilí mužové, kteří chápou, že věda modlitby znamená cvičit víru a prokazovat skutky, které budou mluvit k slávě Boží a pro blaho jeho lidu. ... Následování Ježíše vyžaduje od začátku změnu celého srdce a každodenní opakování této změny. – Letter 39, 1899 *IBC 1113.6*

Numeri 14.

29-30. (kap. 26,64-65). Putování prodlouženo díky satanovu úsilí – Bůh podal nesporný důkaz o tom, že on vládne na nebesích a že vzpoura byla potrestána smrtí. Pouze dva z těch, kteří jako dospělí vyšli z Egypta, spatřili zaslíbenou zem. Putování lidu bylo prodlouženo tak dlouho, až dokud zbývající nebyli pohřbeni na poušti. *IBC 1113.7*

Dnes satan používá tytéž výmysly k zavedení stejného zla a jeho úsilí přináší stejné výsledky, které ve dnech starého Izraele tak velké množství lidu uložilo do jejich hrobů. – Manuscript 13, 1906 *IBC 1113.8*

Numeri 15.

38-39. (1 Tm 2,9-10; 1 Pt 3,3-4). Oděv Izraelitů je odlišoval od ostatních národů – Když dítky Izraele byly vyvedeny z Egypta, dostaly příkaz, aby na lemu svého oděvu měly jasně modrou stuhu, která by je odlišovala od okolních národů a která by naznačovala, že jsou Božím zvláštním lidem. Dnes už po Božím lidu není požadováno, aby měl na svých šatech umístěno takové zvláštní znamení. V Novém zákoně je však často poukazováno na starý Izrael jako na příklad. Jestliže dal Bůh svému starodávnému lidu takové přesné pokyny ohledně jejich oděvu, nebude snad věnovat pozornost tomu, jaké by mělo být oblečení jeho lidu v dnešní době? Neměl by se jejich oděv lišit od oděvu, kterým se obléká svět? Neměl by se Boží lid, který je jeho zvláštním pokladem, snažit o to, aby i svým oděvem velebil Boha? A neměli by být příkladem svým oděvem a kárat jeho jednoduchostí pýchu, marnivost a výstřednost světských zábavy milujících vyznavačů? Bůh to vyžaduje od svého lidu. Pýcha je v jeho Slově rozhodně kárána. – HR Feb. 1872 *IBC 1114.1*

Numeri 16.

1-50. Vzpouora proti vedení – Tito mužové Izraele reptali a přiměli lid, aby se s nimi postavil do vzpoury, dokonce i tehdy, když Bůh vztáhl svou ruku a pohltit provinilce a lid prchl v hrůze do svých stanů, jejich vzpoura však nebyla vyléčena. Hloubka jejich nespokojenosti byla zjevná dokonce i po vykonání Božího soudu. Ráno po zničení Chorého, Dátana a Abirona a jejich společníků, přišel lid k Mojžíšovi a Aronovi a řekl: „*Vy jste příčinou smrti lidu Hospodinova.*“ Pro toto falešné obvinění Božích služebníků zahynuly tisíce dalších, protože v nich byl hřích, plesání a opovážlivá rozpustilost. – Letter 12a, 1893 IBC 1114.2

(1 S 15,23). Ponaučení vyplývající ze vzpoury – Ptám se, zda opravdová vzpoura může být kdy vyléčena. Studujte v knize „Patriarchové a proroci“ povstání Chóreho, Dátana a Abirona. Tato vzpoura se rozšířila na více než dva muže. Byla řízena dvě stě padesáti knížaty ze shromáždění, muži věhlasnými. Vzpouru i odpadlictví je třeba nazvat jejich pravým jménem a pak se zamyslet nad zkušeností dávného Božího lidu se všemi jeho stinnými stránkami, které byly věrně zaznamenány do kronik, aby mohly vejít do historie. Písmo svaté praví: „*Toto pak všechno ... napsáno jest k napomenutí našemu, kteříž jsme na konci světa.*“ (1 K 10,11) A jestliže muži a ženy, kteří mají poznání pravdy, se tak dalece vzdálili od svého velkého Vůdce, že se chopí velkého vůdce odpadlictví a nazvou ho „Kristus naše spravedlnost“ bude to proto, že nekopali hluboko v dole pravdy. Nejsou schopni rozeznat drahocennou rudu od podřadného materiálu. ... IBC 1114.3

Hospodin dopustil, aby se projeví ty věci, které se staly, aby ukázal, že jeho lid může být snadno sveden, jestliže bude spoléhat na slova lidí, namísto aby zkoumal Písmo svaté pro sebe, tak jak to činili šlechtí Bérienští, aby zjistili, zdali by ty věci tak byly. ... IBC 1114.4

Vzpouora a odpadlictví je v samotném vzduchu, který dýcháme. Nakazíme se jimi, jestliže naše bezmocné duše nepřilnou vírou ke Kristu. Jestliže se lidé dají tak snadno svést, jak ob stojí, až bude satan předstírat, že je Kristus, a bude činit divy? Kdo odolá jeho nesprávnému výkladu, když bude tvrdit, že je Kristus, i když je pouze satanem, který bere na sebe podobu Krista a činí zdánlivě skutky, které činil Kristus? Co zadrží Boží lid, aby nevěnoval svou oddanost falešným Kristům? „*Proto nepostupujte po nich!*“ (L 21,8) IBC 1114.5

Učení musí být plně pochopeno. Lidé, kteří byli přijati k vyučování pravdy, musí být pevně zakotveni. Pak jejich loď odolá vichru i bouři, protože kotva je drží pevně. Klamy budou narůstat a my musíme nazvat vzpouru jejím pravým jménem. Musíme se postavit v plné zbroji. Moji bratři, nepotýkáte se pouze s lidmi, ale s knížaty a mocnostmi. Nebojujeme proti tělu a krvi. Čtete pozorně epistolu k Ef 6,10-18. – Letter 1, 1897 IBC 1114.6

Kristus nepřišel na náš svět proto, aby pomáhal satanovi v uskutečnění jeho vzpoury, ale aby potlačil tuto vzpouru. Všude, kde lidé začínají vzpouru, pracují v skrytě a v temnotě. Oni nepřijdou tak, jak jim Kristus říká, za tím, proti kterému něco mají, ale šíří lži, nepřátelství, zlé domněnky a satanské představy, jak to činil satan vůči svým poddaným andělům, aby falešným představením věci získal jejich náklonnost. – Letter 156, 1897 IBC 1115.1

1-3. Knížata podněcovali ke vzpouře – Tito mužové Izraele byli odhodláni klást odpor všem důkazům, které dokazovaly jejich nesprávné jednání. Stále dokola zdůrazňovali svým jednáním o své nespokojenosti, až mnozí byli získáni na jejich stranu a spojili se s nimi. Kdo byli tito mužové? Nebyli to mdlí nevědomí a neosvícení mužové. V této vzpouře bylo dvě stě padesát knížat pověstných, ze shromáždění, muži věhlasní. – Letter 2a, 1897 IBC 1115.2

3. Obviňovali Mojžíše, že jim brání na jejich cestě do Kanaánu – Obviňovali Mojžíše, že je příčinou toho, že ještě nevešli do zaslíbené země. Říkali, že Bůh by s nimi takto nejednal a že to Bůh neřekl, že by měli zemřít na poušti. Prohlašovali, že nikdy neuvěří, že on to tak řekl, ale že to byl Mojžíš, který to tak řekl, a ne Hospodin. Tvrdili, že to všechno je naaranžováno Mojžíšem, aby je nikdy nepřivedl do země Kanaánu. – 4SG 30 IBC 1115.3

Chóre oklamal sám sebe – Chóre tak dlouho v sobě choval závist a vzpouru, až oklamal sám sebe a skutečně si myslel, že společenství Izraele je velmi spravedlivým lidem a že Mojžíš je

tyranským vládcem, který stále hovoří o nezbytnosti, aby shromáždění bylo svaté, zatímco tam taková nezbytnost nebyla zapotřebí, protože lid i tak byl svatý. – 4SG 31 *IBC 1115.4*

19. Lid také oklamal sám sebe – Lid si myslel, že když je povede Chóre a bude je stále povzbuzovat a hovořit o jejich spravedlivých činech, místo aby jim připomínal jejich selhání, tehdy budou mít velmi klidnou a zdárnou pouť, on je bezpochyby dovede, ne tak jako Mojžíš tam a zpátky po poušti, ale do zaslíbené země. Tvrdili, že to byl Mojžíš, který jim řekl, že nevejdou do zaslíbené země, a že Hospodin tak neřekl. Chóre ve svém vysokém sebevědomí shromáždil proti Mojžíšovi a Aronovi „*všecko množství ke dveřím stánku úmluvy*“. – 4SG 31 *IBC 1115.5*

Numeri 17.

1-13. Hůl uchovávána jako připomínka – Všechny pozoruhodné změny na holi se objevily v průběhu jedné noci, aby přesvědčily lid, že Bůh činí jasný rozdíl mezi Aronem a ostatními dětmi Izraele. Po tomto divu božské moci, autorita kněžství již nikdy nebyla zpochybňována. Tato podivuhodná hůl byla uchovávána a častokrát ukazována lidu, aby jim připomínala minulost, ochránila je před reptáním a aby znovu nepochybovali o tom, komu právem náleží kněžství. Teprve až dítky Izraele byly zcela přesvědčeny o svém zlu, uviděli svou dřívější vzpouru v jejím pravém světle a byli naplnění hrůzou. Řekli Mojžíšovi: „*Hle, již mřeme, mizíme a všickni hyneme!*“ Tak dlouho byli nuceni věřit této nepříjemné pravdě, až se jejich údělem stalo zemřít na poušti. Když uvěřili, že to byl skutečně Hospodin, který řekl, že nevejdou do zaslíbené země, ale že budou muset zemřít, pak přiznali, že Mojžíš a Aron měli pravdu a že zhřešili vlastně proti Hospodinu, tím, že se vzbouřili proti jeho autoritě. Přiznali také, že Chóre a ti, kteří zahynuli s ním, zhřešili proti Hospodinu a že si plným právem zasloužili jeho spravedlivý hněv. – 4SG 35-36 *IBC 1115.6*

Numeri 20.

7.8.10.12. Mojžíšův hřích představil v nesprávném světle Boží vedení – Během celé jejich pouti byly dítky Izraele pokoušeny připsat Mojžíšovi zvláštní Boží skutky, tj. mocné zázraky, které byly konány, aby je vysvobodil z egyptského otroctví. Obviňovali Mojžíše, že to byl on, který je vyvedl z egyptské země. Je pravdou, že sám Bůh se podivuhodným způsobem zjevil Mojžíšovi, zvláště ho poctil svou přítomností a zjevil mu svou nesmírnou slávu. Na hoře ho přenesl do své svaté přítomnosti a hovořil s ním tak, jako člověk hovoří se svým přítelem. Avšak Hospodin podával důkaz za důkazem, že to byl on sám, který způsobil jejich vysvobození. *IBC 1115.7*

Slovy: „*Zdaliž ze skály této vyvedeme vám vodu?*“, Mojžíš ve skutečnosti řekl lidu, že oprávněně věřili, že to byl on sám, který konal mocné divy v jejich prospěch. Bůh byl přinucen takto podat důkaz Izraeli, že jeho přiznání se nezakládalo na pravdě. Aby navždy odstranil z mysli Izraelitů tuto myšlenku, že je vedl člověk, Bůh uznal za nezbytné dopustit, aby jejich vůdce zemřel dříve, než vejdou do země Kanaán. – Manuscript 69, 1912 *IBC 1116.1*

Numeri 21.

6. Zázračně ochránění – Aby je potrestal za jejich nevděčnost a reptání proti Bohu, Hospodin dopustil, aby je kousali ohniví hadi. Byli nazváni ohnivými proto, že jejich uštknutí způsobovalo bolestivé zanícení a rychlou smrt. Až do tohoto okamžiku byli Izraelité na poušti neustálým zázrakem chráněni před těmito hady, protože poušť po které putovali, byla přímo zamořena jedovatými hady. – 4SG 41 *IBC 1116.2*

Osudové rozhodnutí – Byli tam i takoví, kteří se zastavovali, aby zdůvodnili, že je to pošetilost, aby v pohledu na tento prostředek jim přišla úleva. To, že měli být uzdraveni při pohledu na měděnou sochu, bylo jejich myslím nesmyslné, a proto říkali: „Nebudeme se dívat.“ Toto rozhodnutí bylo pro ně osudné a všichni, kteří nepřijali toto učiněné opatření, zahynuli. *IBC 1116.3*

Na poušti byl vyvýšen měděný had, aby ti, kteří na něho vírou pohlédli, mohli být uzdraveni. Podobným způsobem Bůh posílá lidem obnovující a uzdravující poselství vyzývající je, aby odvrátili zrak od člověka a pozemských věcí a svoji důvěru vložili v Boha. On dal svému lidu pravdu i moc skrze Ducha svatého. Otevřel své Slovo těm, kteří hledali a prosili o pravdu. Když však jeho poslové tuto přijatou pravdu předali lidu, byli stejně tak nevěřícími jako Izraelité. Mnozí ohruňují nos nad pravdou přinesenou jim pokornými posly. – Manuscript 75, 1899 *IBC 1116.4*

Numeri 22.

1-6. Balám – dvojí mysli – V době, kdy Balák vyslal k němu (Balámovi) posly, byl dvojí mysli, usiloval o zisk a přitom si chtěl zajistit a udržet přízeň a uznání nepřátel Hospodinových za mzdu, kterou od nich obdržel. Avšak v té stejné době se vydával za proroka Božího. Modlářské národy věřily, že pronesená kletba postihuje stejně tak jednotlivce jako i celé národy. – 4SG 43 *IBC 1116.5*

15-17. Balámův jediný hřích – chamtivost – Zde je vážné varování pro Boží lid dnes, aby nedal svolení k tomu, aby ani jeden nekřesťanský rys přebýval v jejich srdcích. Hřích, který je pěstován, se stává zvykem a zesiluje opakováním, až se zakrátko stane převládajícím vlivem a přivede do podřízenosti všechny ušlechtilější síly. Balám si zamiloval mzdu nepravosti. Hříchu chamtivosti, který Bůh staví na stejnou úroveň s modlářstvím, on nevzdoroval a byl jím přemožen. Satan nad ním získal úplnou nadvládu skrze tuto jedinou chybu, která zničila jeho charakter a učinila jej prospěchářem. Boha nazýval svým Pánem, ale nesloužil mu, ani nekonal jeho skutky. – ST Nov. 18, 1880 *IBC 1116.6*

Numeri 24.

1-5. Spatřit slávu Boží přítomnosti – Balám chtěl být, jak se zdá, příznivě nakloněn Balákovi. Oklamal ho, aby si myslel, že bude používat pověřivé obřady a kouzla, když bude prosit Hospodina. Když však následoval příkazu daného mu Bohem, stával se smělejší podle toho, jak se podřídil božskému popudu, a odkládal své předstírané zaklínání. Pohlížeje na tábor Izraelitů, spatřil je všechny utábořené v dokonalém pořádku podle jejich příslušných korouhví v jisté vzdálenosti od stánku úmluvy. Balámovi bylo dovoleno spatřit slavné zjevení Boží přítomnosti, která zastiňovala, ochraňovala a vedla svatostánek. Byl naplněn obdivem z této velebné scény. Zahájil svou průpověď se vši důstojností pravého Božího proroka. – 4SG 47-48 *IBC 1116.7*

15-24. Balák byl ohromen tímto zjevením – Moabitě rozuměli významu prorockých slov Baláma, že Izraelité po dobytí Kananejských se usídlí v jejich zemi a že veškeré úsilí o jejich podrobení nebudou nic platné, jako je pro slabé zvíře marné úsilí vyburcovat lva ven z jeho doupěte. Balám řekl Balákovi, že mu oznámí, co Izraelité učiní jeho lidu v pozdější době. Hospodin odhalil Balámovi budoucnost a dovolil mu, aby před jeho zraky prošly události, které mají nastat, tak aby Moabitě mohli pochopit, že Izrael bude nakonec triumfovat. Když Balám prorocky předpověděl Balákovi a jeho knížatům budoucnost, byli naplněni úžasem z budoucích projevů Boží moci. – 4SG 48 *IBC 1117.1*

Numeri 25.

16-18. Boží vláda je neomezená – Mojžíš přikázal bojovníkům, aby zabili ženy a malé děti. Balám zase prodal dítky Izraele za mzdu a sám zahynul s lidem, jehož přízeň si získal za cenu obětování dvaceti čtyř tisíců Izraelitů. Mnozí považují Hospodina za krutého, když požaduje od svého lidu, aby bojoval s jinými národy. Říkají, že je to v rozporu s jeho laskavým a dobrotivým charakterem. Ale Ten, který stvořil tento svět a učinil člověka, aby přebýval na zemi, má neomezenou moc nade vším dílem svých rukou a má též právo učinit si se svým dílem, co chce a co uzná za vhodné.

Člověk nemá právo říci svému Tvůrci: Proč to tak děláš? V jeho charakteru není žádné nespravedlnosti. On je Vládcem světa, a velká část jeho poddaných se vzbouřila proti jeho autoritě a šlapala po jeho zákoně. ... On používal svého lidu jako nástroj svého hněvu, aby potrestal bezbožné národy, které sužovaly a sváděly izraelský lid k modloslužbě. – 4SG 50-51 *IBC 1117.2*

Numeri 26.

64. Viz komentář EGW k Nu 14,29. *IBC 1117.3*

Numeri 29.

12-39. Viz komentář EGW k Ex 23,16. *IBC 1117.4*

Deuteronomium 1.

1. Pečlivě studuj 5. knihu Mojžíšovu – Pátá kniha Mojžíšova by měla být pečlivě studována těmi, kteří žijí dnes na zemi. Obsahuje záznam pokynů daných Mojžíšovi, aby je předal dětem Izraele. Je v ní opakován zákon. ... *IBC 1117.5*

Zákon Boží byl často Izraeli opakován. Aby jeho předpisy nebyly zapomenuty, měly být stále udržovány před zraky lidu a měly být také vyvyšovány a ctěny. Rodiče měli číst zákon svým dětem, učit je řádek po řádku, předpis za předpisem. A při veřejných příležitostech měl být zákon čten v přítomnosti všeho lidu. *IBC 1117.6*

Na poslušnosti tohoto zákona závisel úspěch Izraele. Pokud byli poslušni, přinášel jim život; když byli neposlušni, přinášel jim smrt. – RH Dec. 31, 1903 *IBC 1117.7*

(Ex 1,1). Studujte více 5. a 2. knihu Mojžíšovou – Nestudujeme dostatečně 5. i 2. knihu Mojžíšovu. Tyto knihy líčí jednání Boha s Izraelem. Bůh vydobyl Izraelity z otroctví a vedl je přes poušť do zaslíbené země. – Manuscript 11, 1903 *IBC 1117.8*

6-10. Neviditelný Vůdce Izraele je vedl skrze viditelné zástupce – Hospodin, Bůh nebes je naším Vůdcem. Je naším Vůdcem, kterého můžeme bezpečně následovat, protože on se nikdy nemýlí. Vzdejme Bohu čest a jeho Synu Ježíši Kristu, skrze kterého je on ve spojení se světem. Byl to Kristus, který dal Mojžíšovi pokyny, aby je pak předal dětem Izraele. Byl to Kristus, který vysvobodil Izraelity z egyptského otroctví. Mojžíš a Aron byli viditelnými vůdci lidu. Mojžíšovi byly dány pokyny jejich neviditelným Vůdcem, aby je zopakoval lidu. *IBC 1117.9*

Kdyby Izrael byl poslušen pokynů daných jim Mojžíšem, nikdo z těch, kteří vyšli z Egypta na poušť, by se nestali kořistí nemocí nebo smrti. Byli pod péčí Vůdce. Kristus se sám zavázal, že je bezpečně dovede do zaslíbené země, když budou následovat jeho vedení. Toto obrovské množství, čítající více než milion lidí, bylo pod jeho přímým vedením. Byli jeho rodinou. Zajímal se o každého z nich. – Manuscript 144, 1903 *IBC 1118.1*

Deuteronomium 4.

1. Studujte kapitoly 4-8 – Žádám vás, abyste studovali 4.-8. kapitoly 5. knihy Mojžíšovy, abyste mohli pochopit, co Bůh požadoval od svého starodávného lidu, aby mohl být svatým lidem jako je on sám. Přibližujeme se k velkému dni Božího konečného účtování, kdy se lidé tohoto světa budou muset postavit před Soudcem vši země, aby se zodpovídali ze svých skutků. Nyní žijeme v době vyšetřujícího soudu. Dříve než nastane den Božího účtování, každý charakter musí být pro-

zkoumán, každý případ musí být rozhodnut pro věčnost. Necht' slova Božího služebníka zaznamenaná v této kapitole jsou čtena k našemu užitku. – Letter 112, 1909 *IBC 1118.2*

Deuteronomium 6.

1-2. (citováno). Následky neposlušnosti – V tomto místě Písma svatého jsme poučováni, že poslušnost Božích požadavků přivádí k poslušnému podřízení se zákonům, které mají rozhodující vliv na naši fyzickou existenci. Ti, kteří si chtějí uchovat své zdraví, musí přivést do podřízenosti všechny choutky a vášně. Nesmějí hovět smyslným žádostem a nestřídmé chuti, protože mají zůstat pod Boží kontrolou, a jejich fyzické, duševní a morální síly mají být tak moudře používány, aby tělesný mechanismus zůstal v dobrém funkčním stavu. Zdraví, život a štěstí jsou výsledkem poslušnosti fyzických zákonů, které ovládají naše tělo. Jestliže je naše vůle a způsob jednání v souladu s Boží vůlí a jeho jednáním a jestliže činíme radost našemu Stvořiteli, on uchová náš lidský organismus v dobrém stavu a obnoví naše mravní, duševní a fyzické síly tak, aby mohl působit skrze nás ke své slávě. V našem těle se neustále projevuje jeho obnovující síla. Jestliže s ním v tomto díle spolupracujeme, pak zaručeným výsledkem bude zdraví, štěstí, pokoj a užitečnost. – Manuscript 151, 1901 *IBC 1118.3*

6-9. (citováno) (v. 25; Ř 10,5). Poslušnost skrze víru je spravedlností skrze víru – Když přivedeme naše životy do úplné poslušnosti zákona Božího, když uznáme Boha jako našeho nejvyššího Vůdce a přilneme-li ke Kristu jako naší naději spravedlnosti, Bůh bude působit v náš prospěch. Je to spravedlnost z víry, spravedlnost zastřena tajemstvím, o které svěští lidé nevědí nic a které nemohou ani porozumět. Sofistika a spory jdou ruku v ruce s hadem, avšak příkázání Boží pilně studovaná a uplatňovaná v životě nám otevřou spojení s nebesy a umožní nám rozlišovat pravdu od bludu. Tato poslušnost v nás uskuteční božskou vůli, přinese do našich životů spravedlnost a dokonalost, jaká byla viděna v životě Krista. – Manuscript 43, 1907 *IBC 1118.4*

Deuteronomium 9.

9. Viz komentář EGW k Ex 34,28. *IBC 1118.5*

Deuteronomium 15.

11. Žádné vlákno sobectví v tkanivu života – 5. kniha Mojžíšova obsahuje mnoho pokynů týkajících se toho, čím je pro nás zákon a my udržujeme spojení s Bohem, dokud ctíme a posloucháme jeho zákon. *IBC 1118.6*

Jsme Božími služebníky konajícími jeho službu. Do velkého tkaniva našeho života nesmíme vetkat ani jediné vlákno sobectví, neboť by to zničilo náš vzor. Ó, jak jsou však lidé náchylní k bezohlednosti! Jak zřídka se zajímají o potřeby trpících Božích dětí jako o své vlastní. Chudí jsou všude kolem nich, avšak oni je míjejí, bezohledně, lhostejně a nevšímavě. Nehledí na vdovy a sirotky, kteří jsou ponecháni bez prostředků, kteří trpí, ale neumějí se přihlásit o své potřeby. Kdyby bohatí vložili nějaký nepatrný obnos peněz do banky k dispozici potřebným, kolika utrpení by mohli být ušetřeni. Svatá Boží láska by měla každého vést k tomu, aby viděl, že je jeho povinností starat se také o někoho jiného a tím v sobě udržovat ducha dobročinnosti. ... S jakou dobrotou, laskavostí a láskou Bůh předkládá své požadavky svému lidu a říká jim, co mají činit. Pán nás poctil tím, že nás učinil svou pomocnou rukou. Místo naříkání se raději radujme, že máme takovou výsadu sloužit pod takovým dobrým, milosrdným Mistrem. – Letter 112, 1902 *IBC 1118.7*

Deuteronomium 18.

10. (Lv 18,21; 20,2-3). Odsouzená zkouška ohněm – Bůh je moudrým a soucitným Zákondárcem, rozsuzujícím všechny případy spravedlivě a nestranně. Když Izraelité byli v egyptském otroctví, byli obklopeni modlářstvím. Egypťané přijali (od nich) tradice týkající se obětování. Oni neuznávali existenci Boha nebes. Obětovali svým modlářským bůžkům. S velkou okázalostí a ceremoniemi prováděli uctívání svých bůžků. Stavěli oltáře k počtě svých bohů a požadovali dokonce od svých dětí, aby procházely přes oheň. Když postavili své oltáře, vyžadovali od svých dětí, aby skákaly přes oltář skrze oheň. Jestli to dokázaly, bez popálení, modlářští kněží i lid to přijímali jako znamení toho, že jejich bůh přijal jejich oběti. Zvlášť byly poctěné ty osoby, které prošly touto zkouškou ohněm. Těšily se velkým výsadám a byly pak velice vážené všemi lidmi. Nikdy nesměly být potrestány, ať by byly jakkoli těžké jejich přestupky. Jestliže nějaká jiná osoba skočila přes oheň tak nešťastně, že se popálila, její osud byl zpečetěn; neboť oni věřili, že se jejich bohové hněvají a nic jiného je nemůže usmířit, než pouze život nešťastné oběti a oni ho přinesli jako oběť na jejich modlářském oltáři. *IBC 1119.1*

Dokonce někteří z dítek Izraele klesli tak nízko, pokud se jedná o vykonávání těchto ohavností, že Bůh nechal roznítit oheň na jejich děti, které oni přinutili, aby prošly přes oheň. Nezacházeli sice do všech podrobností pohanských národů, ale Bůh je připravil o jejich děti tím, že je působením ohně strávil, když přes něj procházely. *IBC 1119.2*

Protože měl lid Boží zmatené představy o přinášení ceremoniálních obětí a protože pomíchal pohanské tradice s jejich ceremoniální bohoslužbou, Bůh se k nim snížil, aby jim udělil přesné pokyny, aby mohli pochopit pravý význam těchto obětí, které měly trvat jen do té doby, než bude zabít Beránek Boží, který byl velkým naplněním všech jimi přinášených obětí. – 3SG 303-304 *IBC 1119.3*

Deuteronomium 23.

14. Žádné znečištění těla, slov, ani ducha – Aby byli přijatelnými v Božích očích, vůdcové lidu měli přísně dbát na hygienické podmínky armád Izraele, dokonce když šli do boje. Každé duši, od nejvyššího velitele až po nejnižšího vojáka v armádě, bylo posvátně přikázáno, aby udržovala čistotu své osoby a ve svém okolí; protože Izraelité byli vyvoleni Bohem jako jeho zvláštní lid. Byli posvátně zavázáni být svatými na těle i na duchu. Nesměli být bezstarostní nebo nedbalí v jejich osobních povinnostech. V každém ohledu měli udržovat čistotu. Neměli strpět nic nepořádného nebo nezdravého ve svém okolí, nic co by poskvnilo čistotu ovzduší. Uvnitř i zvenčí měli být čisti. (Citace Dt 23,14). – Letter 35, 1901 *IBC 1119.4*

Známe Boží vůli a každé odchylení se od ní k následování vlastních myšlenek je zneuctěním jeho jména a potupou jeho svaté pravdy. Všechno, co je spojeno s uctíváním Boha na zemi, má ve svém zjevu nést přesnou podobu věcem nebeským. Nesmí tam být žádné lhotejné pohrdání těmito věcmi, jestliže chcete, aby vás Hospodin poctil svou přítomností. On nedovolí aby jeho dílo bylo postaveno na stejnou úroveň s věcmi obyčejnými a časnými. – Manuscript 7, 1889 *IBC 1119.5*

Všichni, kteří vstupují do jeho přítomnosti, by měli věnovat zvláštní pozornost svému tělu a oděvu. Nebe je čistým a svatým místem. Bůh je čistý a svatý. Všichni, kteří přicházejí do jeho přítomnosti by měli dbát na jeho pokyny a mít tělo i oděv čistý, v čistotném stavu, a takto prokazovat úctu vůči sobě a také vůči Bohu. Srdce musí být taktéž posvěceno. Ti, kteří takto jednají, nezneuctí jeho svaté jméno uctíváním Boha, zatímco jejich srdce jsou znečištěná a jejich oděv neupravený. Bůh vidí tyto věci a dbá na přípravu srdcí, myšlenek a čistotu vzhledu těch, kteří ho uctívají. – Manuscript 126, 1901 *IBC 1119.6*

Deuteronomium 26.

8. Divy svědčí o Boží moci – Hospodin vyvedl svůj lid z jejich dlouhého otroctví pozoruhodným způsobem, poskytl tak Egypťanům příležitost, aby mohli poznat jak slabá je moudrost jejich mocných mužů a okázala moc jejich bohů v porovnání s Bohem nebes. Hospodin jim ukázal skrze svého služebníka Mojžíše, že Stvořitel nebe a země je živý a všemocný Bůh převyšující všechny jejich bohy. Že jeho moc je silnější než ta nejsilnější moc a že Všemohoucí mohl vysvobodit svůj lid silnou rukou a ramenem vztaženým. Znamení a zázraky konané v přítomnosti faraóna neměly být pouze k jeho užitku, ale k užitku Božího lidu, aby jim poskytly jasnější a vznešenější pohled na Boha a aby se celý Izrael bál Boha a byl ochotný a dychtivý k opuštění Egypta; a aby si zvolil službu pravému a milosrdnému Bohu. Kdyby nebylo těchto podivuhodných projevů, mnozí by raději zůstali v Egyptě, než aby putovali po poušti. – 3SG 204-205 IBC 1120.1

16. Nic neodpírat – Jestliže chceme splnit podmínky naší smlouvy s Bohem, nesmíme na naší straně nic zdržovat – ani službu, ani naše prostředky (citace Dt 26,16). Cílem všech Božích přikázání je ukázat člověku jeho povinnosti nejen vůči Bohu, ale i ke svým bližním. V této pozdní době světových dějin nemůžeme kvůli sobectví našich srdcí zpochybňovat nebo diskutovat o Božím právu, zda můžeme zachovat tyto požadavky, neboť oklameme sami sebe a oloupíme naše duše o nejbohatší požehnání Boží milosti. Srdce, mysl i duše musí splynout s Boží vůlí. Pak smlouva vytvořená z příkazů Nekonečné Moudrosti a uzavřená mocí a autoritou Krále králů a Pána pánů bude naší radostí. Bůh nebude vést s námi diskusi, pokud jde o tyto závazné předpisy. Stačí, že řekl, že poslušnost jeho ustanovením a zákonům je životem a zdarem jeho lidu. – Manuscript 67, 1907 IBC 1120.2

18. (Ř 6,3-4). Oboustranný slib a oboustranné požehnání – Požehnání Boží smlouvy jsou vzájemná (citace Dt 26,18). ... IBC 1120.3

Naším křestním slibem jsme prohlásili a to slavnostně, že Hospodin Bůh je naším Vládcem. Ve skutečnosti jsme učinili slavnostní přísahu ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého, že od nynějška bude náš život spojen s životem těchto tří velkých Mocností a že život, který nyní budeme žít v těle, budeme žít ve věrné poslušnosti Božího svatého zákona. Prohlásili jsme, že jsme zemřeli a že náš život je skryt s Kristem v Bohu, že od nynějška s ním budeme chodit v novotě života jako muži a ženy, kteří obdrželi zkušenost znovuzrození. Uznali jsme Boží smlouvu s námi a zavázali jsme se, že budeme hledat ty věci, které jsou nahoře, kde Kristus po pravici Boží sedí. Naším vyznáním víry jsme uznali Hospodina jako našeho Boha a prohlásili jsme, že budeme poslušní jeho přikázáním. Poslušností Božího Slova slavnostně prohlašujeme před anděly i před lidmi, že budeme žít podle každého slova, které vychází z úst Božích. – Manuscript 67, 1907 IBC 1120.4

Deuteronomium 30.

15-19. (Joz 24,15). Rozhodnutí má být založeno na důkazu – Není Božím úmyslem přinutit lidi, aby se vzdali své hříšné nevěry. Před nimi leží světlo a temnota, pravda a blud. Je to na nich, aby se rozhodli, co přijmou. Lidská mysl je vybavena schopností rozlišovat mezi dobrem a zlem. Bůh touží, aby se lidé nerozhodovali na základě náhlého popudu, ale na základě důkazů, pozorně porovnávajíc jedno místo Písma s druhým. – „Redemption: or the Miracles of Christ“ pp. 112-113 IBC 1120.5
